Euphonia

NR. 15, 16 IUNIE 2018

REVISTĂ DE CULTURĂ MUZICALĂ ✡ Editată de Filarmonica Pitești ✡ 5 Lei

Prima colaborare cu dirijorul **Florin Totan** a avut loc abia la 19 august 2016, însemnând un fulminant concert în aer liber susținut cu orchestra simfonică a Filarmonicii Pitești. Au urmat concertul de Crăciun din acel an și un altul, toamna trecută. Caz unic în istoria dirijorilor invitați, maestrul Florin Totan a fost cerut mai an insistent de către public să revină cât mai des, astfel încât, în actuala stagiune, a fost programat de trei ori la conducerea orchestrei, devenind dirijor permanent al nostru. Proiectul său, singular în România, „Bucuriile muzicii", are un succes uriaş, dirijorul Florin Totan având harul de a desfiinţa bariera dintre orchestră şi public, socializând şi comunicând cu acesta (și publicul piteștean l-a răsplătit, cântându-i „La mulți ani", la 15 februarie 2018). De asemenea, prin noul stil abordat, prezintă informaţii relevante despre viaţa şi opera compozitorilor a căror operă este interpretată. (J.D.)

Euphonia

Revistă de cultură muzicală

Apare sub egida Consiliului Local al Municipiului Piteşti şi a Primăriei Municipiului Piteşti

Editată de Filarmonica Piteşti

Din sumar:

- *Flautul de aur la Filarmonica Pitești - pag. 11*
- *À quoi bon? À quoi ça serve? - pag. 17*
- *Rossini și bucuria de a trăi - pag. 22*
- *Baletul se metamorfozează într-un stil de viață - pag. 62*
- *Mariana Velicu — remember - pag. 65*
- *Portretul unei tinere pianiste, Ruxandra Boariu - pag. 68*

Director fondator şi redactor-șef: Jean Dumitrașcu
Secretar de redacție: Iulia Lișman
Fotografii: Diana Iordache, Raluca Georgescu, Otilia Bercaru
Texte corectate de Diana Cîmpeanu
Tipar: SC Argeșul liber SA
Redacția: Filarmonica Pitești, Calea București nr. 2, Pitești
Tel. 0248.220111, email: filarmonica@filarmonicapitesti.ro

Autorii textelor publicate în revistă poartă răspunderea acestora, potrivit legii.

Cum ajungi la performanță?

Vă mai aduceți aminte de Costel Busuioc? Tenorul care devenise, acum vreo 10 ani, un star național, mângâind, preț de o clipită, orgoliul mioritic? A fost, atunci, remarcată pe drept cuvânt vocea sa, dar domnul Busuioc (şi nimeni din ţară nu i-a spus aşa, domnul) nu ar fi câştigat votul publicului dacă nu se făcea tam-tam pe originea sa umilă, mai ales că, printre artiştii români, sunt voci realmente cu mult mai bune. Asupra mea s-au făcut multe presiuni de a-l invita ca solist al orchestrei noastre simfonice, dar m-am eschivat invocând profesionalismul orchestrei, prestigiul câștigat prin studiu. Nu poți amesteca lucrurile, există rigoare și criterii și în artă, altfel te scufunzi în talmeș-balmeșul creat de mulțimea care nu face distincția dintre valoare și non-valoare, dintre profesionist și amator.

Am știut că un talent ca al lui Costel Busuioc nu va rezista, că a fost un produs mediatic. Cum spune românul, s-a născut talent și moare speranță. Anii de studiu, nefăcuți la vreme, se răzbună întotdeauna.

Ca om implicat total în cultură, m-a interesat și mă interesează vechea problemă ridicată de Constantin Noica, aceea a descoperitorilor de talente la timp, nu prea târziu. Mărturisesc sincer că, în august-septembrie 2007, când am angajat corul Filarmonicii (desființat în 2010, regretele continuând până astăzi), Costel Busuioc nu ar fi fost acceptat la concurs pentru un biet post de corist din cauza... dosarului. Nu îi era suficientă vocea. Nici nu am fi avut ocazia să îl ascultăm, referentul personal respingând, conform legii, cererea. Probabil, ar fi căzut şi la concurs, criteriul A (notist) fiind determinant. Cum ar pica mulți dintre cei promovați la show-uri de televiziune, gen Vocea României.

Vorba lui Noica: rămânem cu toţii repetenţi când nu validăm un talent ce ni se oferă. Dar, pentru Dumnezeu, asta e mentalitatea românească! Noi trebuie, musai şi mereu, să cădem pe spate că, uite, străinii ştiu să ne aprecieze, că la noi nimeni (Statul) nu ar fi făcut nimic. Brâncuşi, Enescu, Eliade, Cioran, Ionescu s-au împlinit printre străini. Nimeni nu e împărat în satul său, o ştim dintotdeauna. Mai sunt destul de mulţi busuioci în jurul nostru, pe care ne facem că nu îi vedem, când nu le dăm la propriu în cap, tot aşteptând să fie remarcaţi de Alţii.

Într-o lume globalizată şi capitalistă nu trebuie să aştepţi nimic de la stat (doar dacă ai rămas cu mentalitate comunistă). Valoarea, dacă există, se impune de la sine, oriunde, chestiune de destin. Statul nu i-a publicat lui Eminescu nicio carte, dar asta nu l-a împiedicat să devină poetul nostru cel mai mare.

Problema veşnic rămasă deschisă e cea a antrenorilor culturali. Noica se socotea, pe bună dreptate, unul, dacă nu cel mai îndreptăţit, dintre aceştia. În anii '80, bătea, cu lacrimi în ochi, pe la uşile mai-marilor politici ai clipei, pentru sprijinirea descoperirii celor 22 de tineri geniali din ţară. Am recitit pledoaria sa în volumul său, intitulat prost, „Despre lăutărism”, cu regretul că nici măcar el nu a reuşit să „producă” decât câțiva performeri într-ale culturii.

Dar până şi Noica, deşi elev eminent, prigonit în liceu de profesorul de filosofie, părea să nu aibă nici o şansă, deşi timpul a demonstrat că a devenit un Eminescu al filosofiei româneşti. Nu a avut antrenori, ci doar cunoaşterea vorbei lui Edison, că, pentru a reuşi, ai nevoie de 1% inspiraţie şi de 99% transpiraţie. În muzică, 1% e talent, 99% e studiu individual îndârjit.

Ce trebuie făcut pentru a scăpa de... lăutărism? Performanţă, desigur! Dacă vrem să ne batem pentru un loc pe marile scene ale lumii, pentru influenţarea culturii universale, e nevoie de sfatul noician. Dacă nu, ne vom mângâia sufletele cu... lăutarii noştri, talentaţi peste măsură, dar ignoranţi întru marea Carte a lumii.

Singura tristeţe e că ne lipseşte un antrenor de talia lui Noica în viața noastră culturală.

Jean Dumitrașcu

CRONICĂ MUZICALĂ – de Iulia LIȘMAN

CONCERT SIMFONIC

11 IANUARIE 2018

ORCHESTRA SIMFONICĂ

A FILARMONICII PITEȘTI

DIRIJOR – TIBERIU OPREA

SOLISTĂ – SIMINA CROITORU

Simina Croitoru dă viață viorii

Ziua de 11 ianuarie a deschis seria de concerte simfonice din cadrul acestui an, iar Orchestra Filarmonicii, împreună cu prim-dirijorul Tiberiu Oprea și violonista Simina Croitoru au dat tonul acestor evenimente muzicale.

În programul primei părți s-au cântat Amédée-Ernest Chausson – Poem pentru vioară şi orchestră și Pablo de Sarasate – Zigeunerweisen (Melodii lăutărești), op. 20. În partea a doua, publicul a putut audia Suita Carmen nr. 1 (Georges Bizet) „Prelude”, „Aragonaise”, „Intermezzo”, „Seguedille”, „Les Dragons d'Alcala”, „Les Toreadors”, dar şi Suita Carmen nr. 2, „Marche des Contrebandiers”, „Habanera”, „Nocturne”, „Chanson du Toréador”, „La Garde Montante”, „Danse Bohème”. Concertul a fost excepțional atât din punctul de vedere al invitatei, cât și al interpretării muzicale.

Simina Croitoru este fiica cunoscutului violonist Gabriel Croitoru. Debutul în muzică l-a avut la vârsta de numai opt ani, împreună cu Orchestra din Bucureşti, dirijată de Mădălin Voicu. Astăzi, tânăra violonistă are câștigate câteva zeci de premii și peste 50 de apariţii ca solistă concertistă alături de orchestrele Filarmonicilor din România, Filarmonica George Enescu din Bucureşti, Orchestra de Cameră Radio, Orchestra Regală de Cameră, orchestrele simfonice din Galaţi, Suceava, Orchestra Universităţii Naţionale de Muzică Bucureşti, orchestrele Filarmonice germane din Sonderhauser şi Jena.

În familia Croitoru, muzica și vioara fac parte din ADN-ul tuturor. Simina dă viață viorii de parcă aceasta ar fi desprinsă din corpul ei, iar publicul așteaptă aceeași virtuozitate care l-a consacrat şi pe tatăl său.

Talentul moștenit, dar și educat de-a lungul timpului se evidențiază prin sunetele emanate de prețiosul instrument. În spatele fiecărei mișcări de arcuș, se creează muzica pentru care oamenii au venit la concert.

Dirijorul Tiberiu Oprea deține în bagheta sa atât firul muzical al orchestrei, cât și pe cel al solistei. Mișcările realizate de conducătorul concertului împletesc fiecare sunet și îmbracă sala în ecouri vibrante.

Concertul din această seară face parte din topul auditoriului. O seară în care orchestra dirijată de Tiberiu și vioara acordată de Simina au redat viață și culoare scenei. Fireşte, prima parte a concerului nu se încheie fără bisul venit după minute întregi de aplauze din partea publicului.

A doua parte a concertului a început cu *Suita Carmen nr. 1*. O îmbinare de sentimente, tensiuni, tragedie, premoniții şi gelozie. Toate aceste trăiri trec prin instrumentele orchestrei dirijate de bagheta conducătorului și se disipează în sufletul auditoriului, făcându-l părtaș la trăirile protagonistei *Carmen*.

Suita *Carmen* nr. 2, un marș al sufletului, a făcut să bată mai tare inimile tuturor celor prezenți. Comunicarea muzicală dintre orchestră și dirijor, înlănțuirea sunetelor și a întregii povești a condus publicul în epoca romantică, acolo unde are loc acțiunea din spatele acestei lucrări. Nimeni nu s-a mulțumit doar cu atât. Publicul voia din ce în ce mai multă muzică, semn clar că cei de pe scenă au transmis emoţii puternice. Dirijorul a dat „ce era al Cezarului”, iar prin câteva bisuri a mai oferit clipe muzicale răsplătite cu minute îndelungate de aplauze binemeritate.

Iulia Lișman

CRONICÃ MUZICALÃ – de Iulia LIȘMAN

CONCERT SIMFONIC

18 IANUARIE 2018

ORCHESTRA SIMFONICĂ
A FILARMONICII PITEȘTI
DIRIJOR - THEO WOLTERS
SOLIȘTI - LEONIE WOLTERS
- MIRUNA VIDICAN

Mozartiana (I)

W. A. Mozart – Simfonia nr. 34 în Do major, KV. 338, în trei părţi: I. Allegro vivace; II. Andante di molto;
III. Finale: Allegro vivace
W. A. Mozart – Concert pentru flaut, harpă şi orchestră în Do major, în trei părţi: I. Allegro; II. Andantino; III. Rondeau: Allegro
W. A. Mozart – Simfonia nr. 35 în Re major, Haffner, în patru părți: Allegro con spirito, Andante; Menuetto; Presto

Seara zilei de 18 ianuarie, Mozartiana (I), i-a adus adus pe aceeași scenă, la Filarmonica Pitești, atât pe dirijorul Theo Wolters, cât și pe Leonie Wolters la flaut și Miruna Vidican la harpă. Cel care a stat în această seară la pupitrul dirijoral, Theo Wolters, este o veche, dar și așteptată cunoștință a publicului meloman. Deține o artă dirijorală înaltă și o utilizează într-o manieră dificil de descris, de aceea trebuie neapărat văzut. Reușește să redea muzicii tonul adevărat, creează culoare și transmite puls muzicii.

Leonie Wolters este nepoata lui Theo Wolters și asta pare suficient pentru a o descrie, dar realitatea nu se prezintă doar așa. A început studiul flautului și al fagotului de la o vârstă fragedă, mai exact de la 12 ani. În perioada 2002–2007, a studiat la Conservatorul Regal din Haga, apoi a urmat încă trei ani de cursuri la masterat pentru studiul flautului, la Hochschule für Musik Saar din Saarbrücken. În prezent, Leonie este flautistă la Staatskapelle Weimar din Germania.

Miruna Vidican a început studiul harpei la vârsta de 11 ani, în cadrul Liceului de Muzică „George Enescu" din Bucureşti. Și-a definitivat studiile la Universitatea Națională de Muzică din Bucureşti, sub îndrumarea prof. Ioana Nicolescu şi Ion Ivan Roncea. A susținut numeroase concerte şi recitaluri, atât în țară, cât şi în străinătate. A participat la masterclass-uri susținute de harpişti de renume precum Maria Bîldea, Florance Sitruk, Ieuan Jones, Emanuella Degli Esposti, Maria Luisa Rayan Forero, Oscar Da Campo, Denitza Dimitrova.

Se spune că muzica lui Mozart este creată pentru veșnicie și oricât timp ar trece, ea va fi mereu autentică. Mozartiana (I) din această seară, recreată de orchestră, dirijor și solistele de pe scenă, a demonstrat acest lucru cu prisosință.

Concertul a fost deschis de orchestră și dirijor cu *Simfonia nr. 34 în Do major, KV. 338*, formată din trei părți: I. Allegro vivace; II. Andante di molto; III. Finale: Allegro vivace. A reprezentat momentul artistic al orchestrei, de altfel mereu la înălțime, și a dirijorului. Audiența este mereu sensibilă la opera lui Mozart, iar această simfonie, prin care notele se repetă într-un ritm asemănător marșului, ține vie emoția ascultătorului. Ploaia de arcușuri cădea și se înălța la fiecare mișcare a baghetei, o scenă biblică a muzicii clasice... a muzicii lui Mozart.

Concert pentru flaut, harpă şi orchestră în Do major, singura lucrare pentru harpă, le-a readus pe scenă în aplauze pe Leonie Wolters și Miruna Vidican.

Sala s-a însuflețit nu doar de cei prezenți, ci și de candoarea,armonia și sublimul tonurilor muzicale. Harpa, acest instrument al basmelor, și susurul flautului au făcut și mai picturală muzica lui Mozart.Într-un duel muzical complex, flautul și harpa au fost acompaniate de orchestra ce a răspuns baghetei mânuite de Theo Wolters, iar ropote de aplauze și laude au fost dăruite celor care au format echipa muzicală a primei părți.

În a doua parte, a fost interpretată Simfonia nr. 35 în Re major, Haffner, una dintre cele mai scânteietoare lucrări a lui Mozart. Dirijorul a condus această operă ca pe o icoană mozartiană. O îmbinare fluidă de sunete și instrumente și o însuflețire dată de bagheta dirijorului a încheiat concertul așa cum doar Theo Wolters reușește. A smuls o mare de aplauze în care a învăluit întreaga orchestră.

„Harpa te face să te simți ca într-o familie”

INTERVIU CU HARPISTA MIRUNA VIDICAN

Miruna Vidican a început studiul harpei la vârsta de 11 ani în cadrul Liceului de Muzică „George Enescu” din Bucureşti. Și-a definitivat studiile la Universitatea Națională de Muzică din capitală, sub îndrumarea profesorilor Ioana Nicolescu şi Ion Ivan Roncea.A susținut numeroase concerte şi recitaluri, atât în țară, cât şi în străinătate. A participat la *masterclass*-uri susținute de harpişti de renume, cum ar fi Maria Bîldea, Florence Sitruk, Ieuan Jones, Emanuela Degli Esposti, Maria Luisa Rayan-Forero, Oscar Da Campo, Denitza Dimitrova.

— Ați revenit pe scena Filarmonicii Pitești, ce vă face să onorați invitația de fiecare dată?

— Întotdeauna m-am simțit foarte bine la Pitești și de aceea revin cu plăcere atunci când sunt invitată. Este o atmosferă minunată, oamenii sunt extraordinari, publicul este călduros și primitor. Mereu m-am simțit apropiată de Filarmonica Pitești, vin aici ca la mine acasă. Pentru mine, cele mai importante colaborări au fost pe această scenă, unde Filarmonica Pitești mi-a oferit posibilitatea să construiesc un proiect.

— Cântați la acest frumos instrument, harpa. Nu sunt foarte mulți artiști care îl aleg, este un instrument dificil?

— Fiecare instrument este dificil în felul său, dar harpa este, într-adevăr, grea. Este mare, trebuie transportată, nu se găsește uşor, dar asta îmi aduce un plus de specialitate. La vederea harpei, oamenii reacționează ca la un fel de magie. Nu pot spune că a fost dificil să studiez acest instrument interesant, consider că orice lucru făcut cu plăcere nu este greu, nu ne ridică probleme. Din afară pare că un muzician își dedică tot timpul studiului, nu are copilărie, dar eu nu cred că lucrurile arată aşa deoarece timpul îl investim oricum în ceva, în special în ceea ce ne place.

— Astăzi sunteți cadru didactic la Liceul de Muzică „George Enescu” din Bucureşti, acolo unde ați fost cândva elevă. Cum vă simțiți în această postură?

— Mi se pare incredibil, o mare parte din viață mi-am petrecut-o acolo, iar profesorii de atunci îmi sunt astăzi colegi. Mă simt foarte bine practicând meseria de pedagog, îmi place să lucrez cu copiii, să transmit cunoștințele mele. Harpa te face să te simți ca într-o familie, instrumentul este acolo, trebuie să studiem la școală, să ne întâlnim, încerc să transmit mai departe binele pe care mi l-au oferit și mie profesorii.

— Ați participat la Festivalul de Harpă București 2016, ediția a doua, ce părere aveţi despre acest demers?

— A fost minunat că domnul Ion Ivan-Roncea a reușit să organizeze acest festival pentru a doua oară. Harpa a fost un pic lăsată în urmă, nu avem instrumente, nu avem contact cu mulți harpiști din afară. Prin intermediul acestui festival, practic am reușit să ne unim, să ne cunoaștem, să ne dezvoltăm. Sperăm ca acest festival să fie mai popular pe viitor.

— De-a lungul carierei, ați câștigat multe premii, de obicei locul I. V-a impulsionat acest lucru?

— Și da, și nu, depinde de construcția pe care o avem. Unii își doresc să fie în față, să participe la concurs şi să câștige. Faptul că ai câștigat un concurs te face să te simți bine. Dacă sunt foarte importante, îți deschid anumite uși, înregistrări de CD-uri, concerte. Pe de altă parte, consider că dezvoltarea carierei nu ține neapărat de câștigarea premiilor. Sunt oameni care au câștigat, dar nu au mai cântat, s-au retras, iar alţii, dimpotrivă, care cântă foarte bine și foarte mult, dar nu câștigă premii pentru că aleg să nu participe la competiții.

— Când sunteţi pe scenă cu acest fermecător instrument, ce vedeți în ochii spectatorilor?

— Sunt o persoană emotivă, atunci este momentul meu ideal, mă simt bine pe scenă pentru că pot să comunic, muzica este un limbaj. Văd în ochii oamenilor, ideile, trăirile mele, tot ce simt eu.

— Ce mesaj aveți pentru publicul meloman al acestei Filarmonici?

— Publicului din Pitești îi doresc audiție plăcută pentru toate concertele din cadrul stagiunii, să se bucure de muzică, de momentele petrecute alături de soliști, dirijor și orchestră.

Iulia Lișman

CRONICĂ MUZICALĂ – de Iulia LIȘMAN

Mozartiana (II)

W. A. Mozart – Uvertura la opera *Nunta lui Figaro*
W. A. Mozart – *Concert pentru pian şi orchestră în Re minor*, Nr. 20, KV. 466, în trei părţi: I. Allegro; II. Romanze; III. Allegro assai
W. A. Mozart – *Simfonia nr. 39 în Mi bemol major*, în patru părţi: I. Adagio: Allegro; II. Andante con moto; III. Menuetto: Allegro; IV. Finale: Allegro

Mozart este cel mai mare compozitor al tuturor timpurilor și ne bucurăm că lucrările sale sunt aduse programatic pe scena Filarmonicii Pitești.

La 25 ianuarie, concertul simfonic a fost condus de dirijorul Cristian Oroşanu, iar prima parte a fost interpretată de pianistul Ioan Dragoş Dimitriu. Seara a fost deschisă cu Uvertura la opera *Nunta lui Figaro,* descrisă drept cea mai frumoasă operă a tuturor timpurilor.

Cristian Oroşanu este un excepțional dirijor, o arată chiar portofoliul său. Este fondatorul orchestrei de cameră Kamerata Kronstadt şi deţine titlul de doctor în muzică.

A dirijat aproape toate ochestrele filarmonicilor din țară. Cariera sa a avut o ascensiune fulminantă, artistul depășind granițele României și cunoscând succesul și pe marile scene din afară. La Academia Internaţională Bach din Stuttgart, a avut ocazia să lucreze cu dirijorul Helmuth Rilling. Stilul desăvârșit care îl caracterizează a transmis culoare, eleganță și rafinament operelor mozartiene. Împreună cu pianistul Ioan Dragoş Dimitriu și orchestra Filarmonicii Pitești, a interpretat C*oncert pentru pian şi orchestră în Re minor*, Nr. 20, KV. 466, în trei părţi. Lucrarea este asemănată unui mit, datorită reputației care s-a țesut în jurul ei.

Tânărul pianist Ioan Dragoş Dimitriu este organizatorul concursului Transylvanian International Piano Competition. Debutul l-a avut cu orchestra Filarmonicii din Ploieşti, iar în urma succesului obținut a ajuns invitatul mai multor filarmonici din țară. În anul 2010, a devenit studentul Universităţii de Muzică şi Arte Dramatice din Viena.

Capodopera interpretată cu o dăruire extraordinară a creat un dialog muzical cu toate instrumentele aflate pe scenă și organizate de bagheta magică a dirijorului. Un concert în care suavele clape ale pianului au pătruns încă o dată în sufletele oamenilor și au fost răsplătite cu aplauze. Prima parte s-a încheiat cu mari emoții pentru Ioan Dragoș Dimitriu, fiind prima colaborare cu reputatul dirijor Cristian Oroșanu.

Nici o operă a lui Mozart nu se aseamănă una cu cealaltă. Din acest motiv, fiecare lucrare este așteptată cu o vie curiozitate. De fiecare dată când este interpretată, o nouă lume este creată. Simfonia nr. 39 în Mi bemol major reprezintă doar o mică istorie care a dat sens celei de-a doua părți a concertului. Stilul reconfortant și luminos al simfoniei se remarcă în mânuirea baghetei și în expresivitatea orchestrei.

Preț de câteva zeci de minute, auditoriul a fost subjugat de puterea muzicii clasice care are darul să alunge orice tristețe sau gând rău. În cadrul acestui concert, s-a mai scris o pagină din mica istorie a Filarmonicii Pitești, o pagină la care operele lui Mozart au luat parte.

Ioan Dragoș Dimitriu a clădit totul singur

PORTRETUL UNUI TÂNĂR PIANIST – IOAN DRAGOȘ DIMITRIU

„Munca multă completează talentul. Am avut propriile exemple.”

Ioan Dragoș Dimitriu, un tânăr pianist care studiază și trăiește în Viena, a venit la Filarmonica Pitești pentru a încânta publicul meloman. Având un program foarte încărcat, aceste își împarte ziua între pian și agenția de impresariat pe care o are. Compozitorul său preferat este Mozart. Vede succesul ca pe ceva necesar: „Trebuie să existe un curent nou, vreau să dau și eu șansele pe care le-am primit”, consideră acesta.

A ales Viena pentru că „oferă un cadru bogat cultural foarte activ, se întâmplă ceva în fiecare zi, sunt vreo 12 concerte zilnic de facturi diferite”. Recunoaște că în această seară l-au încercat mari emoții deoarece e la prima colaborare cu dirijorul Cristian Oroșanu, dar de la care a avut multe de învățat; „din punct de vedere muzical ne-am înțeles extraordinar”, a declarat tânărul pianist.

Este mândru de organizarea concursului *Transylvanian International Piano Competition*. „Anul acesta vom face ediția a doua și deja ne-au scris pianiști din Japonia, Spania, Austria.”

La întrebarea „Ce vă motivează să promovați tinerele talente?”, Dragoș a dat un răspuns surprinzător: „Povestea mea nu este tristă, este specială. În familia mea nu au existat muzicieni, a trebuit să clădesc totul singur. Știu cât de dificil este acest drum, sunt unii poate mai talentați ca mine și am vrut să le dau un impuls.”

A doua pasiune a lui Dragoș este condusul, chiar dacă spune el, nu e mare specialist în mașini. Pentru el, pianul înseamnă „20 de ani, o viață întreagă”. De asemenea, consideră că secretul oricărui succes se află în muncă. „În ultimul an mi-am dat seama că, uneori, munca multă completează talentul. Am avut propriile exemple.”

Iulia Lișman

CRONICĂ MUZICALĂ – de Iulia LIȘMAN

CONCERT SIMFONIC

01 FEBRUARIE 2018

ORCHESTRA SIMFONICĂ

A FILARMONICII PITEȘTI

DIRIJOR - ALEXANDRU GANEA

SOLIST - ION BOGDAN ȘTEFĂNESCU

Flautul de aur la Filarmonica Pitești

Arcangelo Corelli – Concerto grosso în Do major, Op. 6, Nr. 10: I. Preludio: Largo; II. Allemanda: Allegro; III. Adagio; IV. Corrente: Vivace; V. Giga: Presto; VI. Minuetto: Vivace
Saverio Mercadante – Concert pentru flaut şi orchestră în Mi minor, în trei părţi: I. Allegro maestoso; II. Largo; III. Rondo russo (Allegro vivace scherzando)
Franz Schubert – Simfonia Nr. 1 în Re major, D 82, în patru părţi: I. Adagio: Allegro

O seară muzicală în care barocul a dat tonul cu opera *Concerto grosso* în Do major, Op. 6, Nr. 10, o lucrare în care este recunoscută amprenta geniului Arcangelo Corelli. Momentele de început i-au aparținut dirijorului Alexandru Ganea și orchestrei sale. Întregul moment muzical a creat un tonus bun, iar publicul a fost captivat încă din primele clipe. La pupitrul dirijoral, Alexandru Ganea se află mereu într-un vals cu bagheta. Stilul său unic și armonios a reușit să susțină la nivel ridicat interesul întregii suflări din sală.

În continuarea concertului, a sosit pe scenă Ion Bogdan Ştefănescu, cel mai important flautist al României, pentru a interpreta Concert pentru flaut şi orchestră de Saverio Mercadante.

Ion Bogdan Ştefănescu este un reputat flautist care, prin pasiunea sa, a adus faimă României. Pe parcursul carierei, a susținut concerte pe cele mai mari scene din România și din străinătate. Talentul și munca depusă în acest domeniu artistic i-au fost recompensate cu foarte multe distincții. Cel mai important premiu pentru acesta a fost flautul Muramatsu, creat în Japonia. Acest „flaut fermecat" este realizat din aur masiv de 18 K.

În interpretarea *Concertului* de Saverio Mercadante, instrumentul fermecat și-a pus în valoare calitățile artistice care îl fac atât de cunoscut. În mâinile solistului, flautul capătă candoarea din poveștile auzite în copilărie, iar sunetul devine mult mai prețios și mai captivant pentru public. Totul s-a petrecut conform așteptării generale, un concert fermecat ilustrat de sunetele pastelate ale melodioaselor instrumente. Evident, solistul nu a părăsit scena fără să ofere bis auditoriului.

Partea a doua a concertului a fost acaparată de Franz Schubert, prin *Simfonia Nr. 1 în Re major, D 82*, alcătuită din patru părţi. Dirijorul și orchestra au fost pe aceeași lungime de undă, inimile le-au bătut la unison și au reușit să ofere publicului sentimentele lor. Muzica ce se auzea era trăită de fiecare paticipant, martor la actul artistic de pe scenă. Putere, voioșie și forță, toate aceste elemente controlate cu măiestrie de bagheta dirijorului au reprezentat caracteristicile unei memorabile seri la Filarmonica Pitești.

Iulia Lișman

„Este uluitor să ai un instrument grozav”

INTERVIU CU FLAUTISTUL ION BOGDAN ȘTEFĂNESCU

„Senzația a fost de plutire, de altă dimensiune, era ireal. Cu timpul, a devenit o senzație pământeană. Este ciudat pentru că e dificil să îți vezi visul cu ochii, te bucuri, dar te și sperii”.

— Oamenii vin la un concert pentru un motiv, repertoriu sau solist? În seara aceasta, de ce credeți că au venit?

— Eu m-aș bucura să cred că au venit pentru solist, dar și repertoriul din această seară este extraordinar de frumos. Cred că au venit pentru solist. Concertul lui Mercadante nu este foarte cunoscut în lumea noastră muzicală românească. *Concertul pentru flaut* este un șlagăr. M-am bucurat că am colaborat prima dată cu dirijorul Alexandru Ganea. Amândoi suntem profesori la Conservator, dar nu ne-am întâlnit pe scenă niciodată. Orchestra a fost la înălțime, a reacționat repede și bine, chiar dacă au fost puține repetiții. Alexandru a știut să se impună. Eu zic că a sunat foarte bine flautul acompaniat de orchestra Filarmonicii Pitești. La Pitești am venit de foarte multe ori în combinații inedite. Am fost cu tatăl meu, Eusebiu Ștefănescu, cu Dorel Vișan, iar cu orchestra ultima dată a fost cu Maria Bâldea, o harpistă fenomenală. Sper să vin cu turneul *Flautul fermecat*, dar de data aceasta acompaniat de Costin Soare. Am lansat un CD care se cheamă Twenty Shades of Music, cu o muzică spectaculoasă pe care o prezentăm în recitaluri. Vom veni și cu CD-urile, va fi și lansarea CD-ului. Cred că vor participa foarte mulți oameni, combinația de flaut și chitară este una ideală după părerea mea.

— Când ați cântat prima dată la flautul de aur, ce ați simțit?

— Am fost atât de entuziasmat de ideea că în sfârșit un vis de copil mi s-a împlinit. Este uluitor să ai un instrument grozav și să-l descoperi. Un instrument bun, cum este acest flaut Muramatsu din aur de 18 K, te modelează ca artist, îți ridică posibilități, propuneri, evoluezi foarte mult dacă stăpânești tehnica bine, instrumentul te ajută și te provoacă. Ștacheta se ridică foarte sus. Te motivează să studiezi cât mai mult să progresezi. E foarte important să ai un instrument bun. Sunt foarte multe situațiile în care interpreții se așteptă ca de la un instrument ca acest flaut să devină fermecat, să cânte singur. Asta se întâmplă mai ales în rândul celor care studiază instrumentul. Cred că dacă e din aur va suna etraordinar. Din păcate nu se întâmplă așa și e o muncă asiduă, de lungă durată ca să te poți bucura de calitățile unui astfel de instrument.

Senzația a fost de plutire, de altă dimensiune, era ireal. Cu timpul a devenit o senzație pământeană. Este ciudat pentru că e dificil să îți vezi visul cu ochi, te bucuri, dar te și sperii. Acum m-am obișnuit, extraordinar este că viața e tumultoasă și te aruncă în zone dificile și parcă nu mai ai timp să te ocupi de muzică. Mie mi se face dor de muzică, îmi ține trează pasiunea continuu.

— Cum a început pasiunea dvs., flautul?

— Prima mea colaborare cu un compozitor, care practic a evoluat o dată cu mine, deși era profesoară de teorie, a fost cu Doina Rotaru. Eram în clasa a VIII-a, când a venit la mine Doina Rotaru și mi-a dăruit o piesă, prima ei piesă pentru flaut solo, *Legenda funigeilor*. Acum a renunțat la funigei, a tipărit-o sub numele de *Legenda*. A fost un șoc pentru mine această lucrare. Pentru prima dată, un instrumentist, un suflător cânta cu un pian cu pedala ținută. Pianul devine o cutie de rezonanță, îți dă senzația că ai o orchestră în spate. Pentru prima dată s-a scris o astfel de piesă în lume; Doina Rotaru a fost inovatoare. De atunci, eu m-am îndrăgostit de muzica contemporană, ciudat pentru un elev de clasa a VIII-a. Din acea clipă, orice recital am avut nu a existat fără să introduc și o lucrare românească. Pe mine m-a călit foarte mult, am evoluat prin această muzică repede și bine. Am avut șansa că au venit compozitori să asculte ce a scris Doina, și, astfel au scris pentru mine, încă de când eram elev. Cu timpul, am căpătat încrederea lor și am avut șansa să cânt sute de lucrări, multe mi-au fost dedicate. Am avut șansa să am în generația mea și pe Dan Dediu, i-am făcut o Integrală a tuturor pieselor de flaut și pian extrem de dificile, dar fantastice. Am făcut Integrala lucrărilor de Doina Rotaru, Integrala Sonatelor de Dan Voiculescu, Integrala lucrărilor pentru flaut de Violeta Dinescu,am ajuns la performanța de a imprima 32 de flaute, o baie de flaute, impresionant, în studiourile de la Berlin. Am intrat și într-o formație în locul clarinetistului din cadrul acelei formaţii. Era deja o trupă foarte cunoscută în lume, Trio Contraste. Datorită acestor băieți fabuloși, Sorin Petrescu, un bun pianist de clasă mondială, un muzician genial, și Doru Roman, percuționistul unic în România, m-au ridicat pe un piedestal. Au fost ani în care învățam 50-60 de lucrări în această formulă. Am bătut lumea-n lung și-n lat, am cântat la festivaluri importante și atunci când credeam că nu mai am cum să evoluez ca tehnică, a trebuit să mă adaptez forței lor de interpretare. În Germania, organizatori sunt foarte inteligenți, cer muzică contemporană, dar te roagă să cânți și jazz sau folclor românesc. Sălile sunt arhipline și lumea pleacă exstaziată. Alegem să cântăm piese contemporane, lucrări care îi ridică pe oameni în picioare și vor bisuri, dar dacă strecurăm *Călușul* de Johny Răducan, lumea înnebunește. E foarte important cu cine te asociezi.

Cred că avem cea mai bună școală de compoziție din lume. De la Ștefan Niculescu, Aurel Stroe, Anatol Vieru, Tiberiu Olah, Myriam Marbé, generație după generație au venit cu creatori spectaculoși. Noi, în România, știm mai puțin despre ei, în străinătate sunt foarte apreciați. E un lucru extraordinar să îi ai lângă tine. Le spun și studenților mei ca, atunci când se întâlnesc pe culoare, să îi salute, să vorbească cu ei și să aibă o legătură. Nu se întâmplă în multe universități în lume să te întâlnești cu marii creatori la tot pasul. Este important că au această șansă. Eu am profitat de ocazie, i-am cunoscut pe toți compozitorii pe care i-am menţionat și am colaborat cu ei. Myriam Marbé este o excepție, nu am cunoscut-o, dar i-am cântat muzica.

— Datorită turneelor pe care le-ați avut, flautul a devenit mai cunoscut, oamenii au înțeles valoarea acestui instrument?

— În sfârșit, după nouă ani de când am pornit această aventură, oamenii au început să fie atrași de flaut. E o problemă în stagiunea noastră, sunt considerate instrumente solistice doar vioara, pianul și violoncelul. Ce nu știe lumea în România este că flautul reprezintă vârful piramidei al instrumentelor de suflat cu un repertoriu fabulos, la egalitate cu vioara; în sec. xx, fără flaut nu se poate discuta. Nu cred că s-a scris mai mult pentru un alt istrument de la Debusssy încoace. În Occident, se ascultă flaut în orice hol de hotel care se respectă, în magazine, în spitale. Flautul este un instrument care se apropie surprinzător de mult de vocea umană. Când nu ai ccuvinte, e mai ușor să asculți muzică. Flautul este un instrument rege.

— Următorul flaut din ce va fi?

— Doar acesta va fi. Eu mi-am dorit flaut de aur și nu l-aș schimba cu nimic. Există și de platină, dar nu mă tentează. Am cântat și pe flaut din platină, este foarte robust. Nici cel de aur nu este un instrument ușor, are aproape 1 kg. Sunt diferențe de sunet. Platina este un metal dur, Edgard Varese a scris *Density 21.5*, special pentru flautul din platină. Asta ține și de relația solistului cu instrumentul.

- Aveți vreo amintire memorabilă legată de instrumentul dumneavoastră?

- Am una groaznică pe care nu o voi uita niciodată. Am băut o cafea cu cineva într-un restaurant și am plecat fără flaut. Și încă una la fel: la Brașov, am fost cu soția la un restaurant să mâncăm și am plecat de la masă fără flaut. M-a sunat chelnerul să îmi spună că mi-am uitat geanta. Eu aveam ceva în mână și încercam să îl conving că nu e geanta mea. Norocul meu a fost că el a insistat până ce am realizat că într-adevăr, uitasem geanta în care aveam flautul.

Iulia Lișman

„Un concert ar trebui să facă fericită pe toată lumea”

INTERVIU CU DIRIJORUL CRISTIAN OROȘANU

„O partitură reprezintă întotdeauna o provocare pentru dirijor, frumusețea, care pentru unii este o corvoadă, dar, pentru mine nu, frumusețea că nu se termină niciodată, e un repertoriu foarte vast”.

— În cariera dvs., ați dirijat foarte multe concerte. Ce vă face fericit la un concert?

— Un concert ar trebui să facă fericită pe toată lumea. Mă bucur când, în ansamblurile pe care le dirijez, găsesc oameni care fac muzică din plăcere. Din păcate, nu se întâmplă mereu, nu sunt atât de deschiși încât să înțeleagă că meseria lor este o binecuvântare. Am fost încântat să descopăr în Europa de Vest, ansambluri de amatori care cântă cu multă placere. De altfel, cuvântul „amator” vine de la „amare”, care înseamnă *a iubi,* a face muzică din plăcere.

— Aveți o carieră impresionantă, ați întâlnit și lucrări care v-au pus probleme ca dirijor?

— Sigur că da, unele sunt mai dificile, dar depinde foarte mult de ansamblu. Câteva exemple pe care eu le-am făcut sunt: *Le Sacre du Printemps* de Igor Stravinski, *Mathis der Maler* de Paul Hindemith, *La Bohème*. Aceste lucrări solicită un efort special din partea dirijorului. În curând, voi dirija la radio *Don Quijote* de Strauss. În prezent, asta studiez și mi se pare o partitură ce necesită foarte multă atenție. O partitură reprezintă întotdeauna o provocare pentru dirijor, frumusețea, care pentru unii este o corvoadă, dar pentru mine nu, frumusețea că nu se termină niciodată reprezintă un repertoriu foarte vast. Violoniștii au lucrările lor, pianiștii la fel, dirijorii fac toate lucrările, simfonii, concerte, muzică de toate facturile. Eu descopăr zi de zi muzici pe care nu le cunosc. Am acasă un disc cu foarte multă muzică pe care îl pun în mașină când merg la concertele din diferite orașe. Așa am scos la lumină piese din repertoriul internațional.

25 IANUARIE 2018, Filrmonica Pitești

— Ați adus în discuție muzica pe care o descoperiți și o aduceți în fața publicului. Cum a fost îmbrățișat proiectul „Fitz cântă Piaf”?

— Am avut un succes mare în fiecare loc unde am fost, inclusiv aici, la Filarmonica Pitești. Urmează încă trei orașe, Cluj, Bacău și Satu Mare, suntem în discuții şi cu Timișoara și Iași. În paralel, am inițiat un alt proiect care se numește *Tănase fitz Piaf*, pe care l-am cântat de două ori la Brașov cu Kamerata Kronstadt, iar în februarie îl vom cânta la Ateneu alături de Orchestra Regală. Din stagiunea viitoare sau chiar din aceasta spre sfârșit, voi începe să-l prezint și pe acesta ca fiind un proiect foarte important. Bineînțeles că nu vreau să îmi leg numele numai de aceste proiecte, care sunt atât de populare. Fac cu plăcere muzică simfonică, asta este specialitatea mea și dirijez cu pasiune multă operă.

— În muzică sunteți maestru, fotografia mai are loc în viața dvs.?

— Fotografia are un rol extrem de important. Când mă odihnesc din muzică, fac fotografii. Îmi odihnesc urechea cu ochiul. Merg des la munte sau în diverse tururi foto în țară sau în străinătate. Am ocazia să fotografiez lucruri inedite. Am un prieten foarte bun, Mihai Moiceanu, care organizează aceste tururi, iar eu am învățat astfel foarte multe lucruri despre fotografie. În aprilie voi merge în Toscana, peste două săptâmâni voi merge în Bucovina să fotografiez. Fotografia este un hobby.

Iulia Lișman

À quoi bon? À quoi ça serve?

À quoi bon? À quoi ça serve?

... se întreba Beethoven în una din crizele sale, întotdeauna urmate de capitulare și resemnare în fata voinței Domnului.

Fără a ne supăra pe Destin, asta trebuie să ne întrebăm și noi. De ce cântăm? La ce bun? Cui îi folosește?

Avem un talant, un dar și calea ne găsește pe noi dacă nu o găsim noi înainte. De obicei, ne îndrumă părinții spre muzică. Apoi începe trierea naturală. Unul nu studiază. Altuia nu ii place. Mulți renunță. Drumul e greu și spinos întotdeauna și presărat cu obstacole și greutăți, căderi și ridicări, îngenunchieri și înălțări. Precum coroana de spini a Celui care presară talanții în menirea fiecărui suflet.

Cântăm pentru noi sau pentru ceilalți? Și de ce o facem?

Răspunsul este că și pentru noi ca aceasta ne este calea duce spre ceilalți, noi servim arta și nu arta ne servește pe noi. Pentru a transmite celorlalți, noi suntem un filtru prin care trec emoțiile. Ele vin din muzică, se amestecă în noi și merg mai departe la cei care ascultă. Sensibilitatea vine odată cu viața trăită, altfel nu ai ce filtra căci nu ai trăit.

Pentru a servi celorlalți și nu în mod egoist doar nouă, emoția trebuie să ridice vibrația ascultătorului, dar pentru asta consumul și arderea noastră trebuie să dogorască.
Este suficient a reda notele? Mai bine sau mai rău după putință.... Aceasta nu înseamnă nimic și nu as numi-o artă. La ce bun? Este suficient a reda notele și a face niște nuanțe? Cu siguranță, nu. Este atât de insuficient că nici nu merită osteneala zecilor de mii de ore de studiu.

Sunt suficiente notele, nuanțele, dinamica și poate ceva atmosfera făcută din pedale?
Este o zona deja a artiștilor, a celor care caută sunete și sonorități, dar densitatea acelei muzici nu ajunge nici în rândul trei al sălii sau ajunge abia până prin rândul al treilea de scaune.
Și atunci ce trebuie pentru a folosi cuiva? Pentru a avea sens? Nu doar să se bucure bunica că ne vede cântând. Trebuie să arzi fără limita. Acea emoție aduce cu sine puzderie de emoții ce ating sufletul ascultătorului.
Culorile muzicale atent studiate au rostul lor și cu siguranță au și farmecul lor, pot păcăli adesea că sunt de ajuns. Nu sunt. Abia când auzi emoția dintr-un sunet trecut prin suflet, știi că doar culoarea sonoră nu servește ridicării.
Și atunci, în tăcerea odăii de studiu, deschizând o partitură, orice muzician ar trebui să se întrebe: ce fac cu ea? Ce vreau de la ea? Îmi vorbește muzica aceasta? Pot să o fac să vorbească prin mine celorlalți? Și sa le spun ce anume? Este de folos ceea ce le spun? Lor? Dar mie?
Și apoi.... Cum construiesc un program? Pun piese de-a valma ca pe cele ce le am în repertoriu? Oblig lumea să asculte ceea ce trebuie eu să cânt la nu știu ce examen?
Aleg o ordine impusă școlarește? Cui folosește asta? Oh, nimănui. Talantul doarme bine mersi nelucrat încă. O apariție pe scena nu este oportunitatea mea de a fi aplaudat, de a mă arata, de a fi timorat de program sub teama momentului sau de a reda când pot ceva.

O apariție pe scena îmbracă o menire, o tămăduire, un proces de a creea emoție crescândă în spectator. Cum pleacă el acasă? Unde l-am purtat și cu ce emoție îl trimit la ale lui? I-am atins acel loc sensibil acoperit de rutină? Dar acel loc prin care el plânge sau se bucură, acel loc prin care simte și se poate înalța către sine? Dacă i l-am atins, dacă am reușit aceasta, am împlinit seara și momentul meu, am împlinit miile de ore de studiu, am împlinit încercările prin care am trecut pentru a învața să dau mai departe din mine. Am lucrat talantul. Un pas spre împlinirea talentului meu. Și mâine e o noua zi.... O noua munca spre a a înmulți darul și harul de la Domnul.
La asta ajută.

Ioana Maria Lupașcu,
12 ianuarie 2018

CRONICÃ MUZICALÃ – de Iulia LIȘMAN

CONCERT SIMFONIC

8 FEBRUARIE 2018

ORCHESTRA SIMFONICĂ
A FILARMONICII PITEȘTI
DIRIJOR - GHEORGHE ILIUȚĂ
SOLIST - TOMA POPOVICI

Mozartiana III

Ecoul muzicii lui Mozart a răsunat din nou la Filarmonica Pitești, de această dată sub bagheta dirijorului Gheorghe Iliuță și prin pianistul Toma Popovici. Seara a început sub farmecul cunoscutului *Don Giovanni*. O lucrare în care se regăsește orice ființă martoră la propria existență, impactul actului muzical evocând sentimente intense.

Orchestra și dirijorul au pregătit publicul pentru o seară cu cea mai cunoscută muzică a geniului Mozart, Concertul pentru pian şi orchestră nr. 25, în Do major, Kv503.

Solistul Toma Popovici are o bogată activitate concertistică pe cele mai mari scene ale lumii, din România până în America. A absolvit Universitatea Naţională de Muzică din București, iar astăzi este lector universitar în cadrul aceleiași universități.

Sunete minunate acompaniate de orchestră au pătruns în sufletele melomanilor prezenți în sala filarmonicii.

A fost ultima compoziție în cea mai grea perioadă a vieții lui Mozart. Tonalități majore, cadențe, melancolie, delicatețe și frumusețe reprezintă caracteristicile acestei lucrări pe care solistul le-a surprins foarte bine în interpretarea sa.

Partea a doua a aparținut orchestrei și dirijorului Gheorghe Iliuță, care a interpretat Simfonia nr. 40 în Sol minor, KV 550. Este vorba despre una dintre cele două simfonii minore pe care Mozart le-a scris și pe care se presupune că nu le-a ascultat niciodată, spun criticii. Este o lucrare arhicunoscută datorită mediatizării pe site-urile muzicale, sub diferite interpretări.

Vibraţia senzoestezică a Festivalului Coral Internaţional „Emanoil Popescu” - ediţia a doua

Conf. univ. dr. D.H.C.
IOAN GOLCEA

Meditând asupra fenomenului muzical ne raportăm la sunete, la vibraţii şi la energii care se transformă - printr-o tainică metamorfoză - în act de conştienţă modelat de trăirea colectivă a interpreţilor.

Din acest lanţ trofic prin care definim arta corală (sunet - vibraţie - energie) aleg noţiunea de vibraţie pentru a caracteriza aura Festivalului Coral Internaţional „Emanoil Popescu”, susţinut de patru elemente primordiale: spiritul ocrotitor al Maestrului E. Popescu, Corala şi Asociaţia culturală „D. G. Kiriac” promovată de actualul director al Festivalului, dirijorul George Paraschivescu, Instituţia Primăriei şi a Municipiului Piteşti - care sponsorizează viaţa artistică, culturală şi spirituală a judeţului Argeş - beneficiare ale podiumului de afirmare al Filarmonicii Piteşti, coordonată de pasionatul şi redutabilul om de artă, Jean Dumitraşcu.

Acest Festival exprimă dreapta recunoştinţă a argeşenilor faţă de talentul şi înfăptuirile artistice şi pedagogice ale maestrului E. Popescu - un model pentru cultura muzicală naţională şi un *OM CÂT O INSTITUŢIE* - o mărturisire revărsată în cea de-a doua ediţie a Festivalului care îi poartă numele.

Activitatea maestrului E. Popescu se înscrie în tradiţia argeşeană care nu deţine doar comori folclorice, tezaur de arhitectură, ceramică, port şi obiceiuri ancestrale, ci şi o bogată creaţie literară, poetică, publicistică, la care se adaugă o valoroasă tradiţie corală, cu rădăcini în secolul XVIII (dacă ne referim la documente), dar şi o străveche şcoală de cântăreţi, răsfirată în Mănăstirile Argeşului.

Din toamna lui 1955 oraşul Piteşti, în dimensiunea sa muzicală laică şi religioasă, de la grup coral la cor de copii, cor mixt, cor de cameră, corala bărbătească „D. G. Kiriac”, arta sunetelor vocale a intrat sub auspiciile profesorului şi dirijorului EMANOIL POPESCU - acest şlefuitor de suflete şi glasuri, modelator de generaţii şi responsabil de o operă artistică purtată (în anii „aceia”) în ţară şi peste hotare.

Înfăţişare leonină, prezenţă scenică încântătoare, comunicator cu har, dirijor curajos în alcătuirea repertoriului coral, dascăl-model, om de cultură, patriot, personalitate apreciată de maeştrii epocii, deţinător a nenumărate şi importante premii, trofee, distincţii, diplome, patron spiritual al muzicii corale argeşene, maestrul Emanoil Popescu a oficiat la pupitru alături de dirijorii *Moise Mitulescu, Gheorghe Gomoiu, Magdalena Ioan, Paul Baidan, Magdalena Şerbănescu,* la numele cărora se adaugă formatorul de şcoală muzicală în Piteşti şi Craiova, profesorul, violonistul şi dirijorul *Marius Giura*.

Prima ediţie a Festivalului s-a ridicat la un înalt nivel organizatoric şi artistic, pe măsura implicării directorului de Festival, George Paraschivescu, cuprinzând o largă paletă de coruri. Cele mai numeroase formaţii au fost **corurile mixte**: *Corul de Cameră „Ars Nova”, înfiinţat de profesorul Gheorghe Gomoiu,* în 1968, Corala „Paul Constantinescu” *a Casei de Cultură „I. L. Caragiale” din Ploieşti,* înfiinţată în 1955, *Corul de Cameră „Muzicor”* din Ploieşti, *Corala „Rapsodia”* din Vălenii de Munte, *Corul „Orfeu”* al Centrului de Cultură şi Arte „G. Topârceanu” din Curtea de Argeş, *Corul „Pr. Ion*

Ionescu" din Topoloveni, dirijat de Pr. prof. dr. Ion Isăroiu, cor de tradiţie, înfiinţat în 1907, cu o bogată activitate concertistică, *Corala „Appassionato"* din Târgovişte, dirijată de prof. dr. Florin Badea, revelaţia Festivalului din prima ediţie - o formaţie de tineri corişti, cu un palmares internaţional şi naţional impresionant, uniţi într-un desăvârşit ideal de interpretare corală.

Cu vigoare remarcabilă şi cu efervescentă trăire a interpretării repertoriului laic şi religios au evoluat **corurile bărbăteşti**: *Corala „D. G. Kiriac"* a Casei de Cultură a Sindicatelor, Piteşti, înfiinţată în 1967 de profesorul *Emanoil Popescu,* dirijată acum de George Paraschivescu şi Silviu Deaconescu, *Corala Bărbătească a Arhiepiscopiei Argeşului şi Muscelului,* dirijor Pr. prof. dr. Gheorghe Neacşu, *Corul Seminarului Teologic „Sf. Nicolae"* din Râmnicu Vâlcea, dirijor Arhid. dr. Codruţ Dumitru Scurtu, *Corul Bărbătesc „Armonia"* al Casei de Cultură - Brăila, înfiinţat la 1871, dirijat de Pr. prof. Ion Păvăloiu, cu o existenţă neîntreruptă de un secol şi jumătate.

Propuneri repertorial-interpretative spectaculoase au adus în Festival **corurile de copii şi de voci egale**: *Corul de copii „Carmen Argessi"* dirijat de prof. Cornelia Ionescu, *Corul de copii „D. G. Kiriac" - Junior,* dirijat de prof. Daniela Colceriu, *Corul de copii „Allegretto" al Liceului de Arte „Dinu Lipatti"* - Piteşti, acompaniat de o mini-orchestră simfonică, dirijor prof. Cristian Sandu.

Corul de femei „Mystica", din Dobrich - Bulgaria, a întregit simeza sonoră a Festivalului, organizat impecabil, la nivel competitiv european, cu respectarea cutumelor profesionale (prezenţă scenică, costume, repertoriu reprezentativ).

Comisia Festivalului, corurile participante, dirijorii şi organizatorii *Festivalului Coral Internaţional „Emanoil Popescu"* - Primăria Municipiului Piteşti, Consiliul Local al Municipiului şi Asociaţia Culturală „D. G. Kiriac" condusă de George Paraschivescu - îşi exprimă gratitudinea faţă de *Fiul artistic al Argeşului,* dirijorul, profesorul şi omul de cultură **Emanoil Popescu** - dirijor de talie naţională şi internaţională - care a lăsat în testamentul Său mesajul: „**mi-am dăruit viaţa muzicii !** Muzica a fost tovarăşa fidelă a vieţii mele, oriunde şi oricând. Forţa ei este uluitoare, de aceea cred cu tărie în viitorul ei binefăcător. Despre forţa ei Nichita Stănescu spunea că «acolo unde cuvântul devine neputincios începe muzica». Câtă dreptate a avut marele poet, cel atât de timpuriu dispărut ! Ca să demonstrez, dacă mai era nevoie, cât de legat am fost eu de muzica corală voi spune doar că unicei mele fiice i-am pus numele de botez *Corina,* nume sugerat de membrii corului" (Emanoil Popescu - *O viaţă dăruită muzicii",* pag. 143.

Urez *Festivalului Coral Internaţional „Emanoil Popescu"* cât mai multe ediţii şi o cotă valoric-interpretativă cât mai înaltă, în consonanţă cu vibraţia senzoestezică a primei ediţii.

Conf. univ. dr. D.H.C.
IOAN GOLCEA

CRONICÃ MUZICALÃ **– de Iulia LIȘMAN**

CONCERT SIMFONIC

ORCHESTRA SIMFONICĂ

15 FEBRUARIE 2018

A FILARMONICII PITEȘTI

DIRIJOR - FLORIN TOTAN

Rossini și bucuria de a trăi

Program: Gioachino Rossini – Uvertura *la* ***Italianca în Alger,*** *Uvertura la* ***Bărbierul din Sevilla,*** *Uvertura la* ***Semiramida,*** Rossini – Uvertura *la* ***Coţofana hoaţă,*** *Uvertura la* ***Cenuşăreasa,*** *Uvertura la* ***Wilhelm Tell***

Seara de 15 februarie a găzduit un concert deosebit din mai multe puncte de vedere. Dirijorul Florin Totan și-a serbat ziua pe scena Filarmonicii Pitești alături de orchestră și de publicul meloman. Un conducător de orchestră foarte iubit de public datorită inovației și energiei pe care le aduce în concertele sale. Aceasta a fost seara Rossini și bucuria de a trăi. „Rossini știa să traiască și să se bucure de tot ce era în jurul său”.

Florin Totan a venit cu o nouă perspectivă, a făcut cunoștință publicului cu adevăratul Rossini și întâmplări din viața lui. Rossini reprezintă simbioza dintre muzică și plăcerile vieții. Seara a debutat cu ***Bărbierul din Sevilla,*** o lucrare plină de vitalitate. Cu o vechime de peste un secol și jumătate, lucrarea este din ce în ce mai atractivă pentru public. Sub bagheta dirijorului mereu vesel și cu gesturi pătimașe, uvertura a devenit un delir. Rossini trăia prin fiecare mișcare a baghetei. Compozițiile sale au un acord puternic care surprinde puternic auditorul. Rossini a fost unul dintre puținii compozitori ce s-au bucurat de celebritate în timpul vieții.

Concertul a fost presărat cu mici istorioare din viața compozitorului, spuse în stilul caracteristic al dirijorului. În acest mod, publicul cunoaște viața lui Rossini și îl duce mai aproape de operele sale.

Un concert special de care publicul s-a bucurat până la cel mai mic sunet. Veselia, dansul sunetelor ce se împleteau minuțios cu delicatețea și coloritul muzical au crea un mediu divin. Un concert demn de palmares, realizat de orchestra Filarmonicii Pitești și de Florin Totan. Spectatorii au fost multumiți și nu au ratat ocazia de a-i cânta la mulți ani și al aplauda pe sărbătoritul serii.

CRONICĂ MUZICALĂ – **de Iulia LIȘMAN**

Ultimul concert al lunii februarie a debutat cu *Dans sacru și Dans profan* la Filarmonica Pitești, condus de dirijorul Tiberiu Oprea, care nu mai are nevoie de nici o prezentare. Toate concertele realizate sub bagheta lui Tiberiu sunt spectaculoase.

Solista concertului, Andreea Dumitrescu, a interpretat *Concertul nr. 2 pentru pian în Fa major* de Dmitri Şostakovici. Acestă lucrare este una dintre cele mai cunoscute compoziții ale autorului.

Momentele muzicale

Chiar dacă nu a fost îmbrățișată cu foarte mult entuziasm, *Concertul pentru pian* atrage prin jovialitatea tonurilor vesele. Piesa i-a fost dedicată fiului său, Max, la împlinirea vârstei de 19 ani.

Protagonista primei părți a concertului a interpretat lucrarea cu multă ingeniozitate și clasă. Andreea a absolvit Facultatea de Muzică, specializarea interpretare muzicală – pian,, şi Facultatea de Matematică, specializarea Informatică, din cadrul Universităţii de Vest din Timişoara. În prezent, este profesor corepetitor la Colegiul Naţional de Artă „Ion Vidu" din Timişoara, membru al Trioului Charisma, dar şi pianist instrumentist colaborator al Filarmonicii Banatul din Timişoara. În activitatea artistică, a colaborat cu Filarmonicile din Timişoara, Cluj, Craiova, Târgovişte, orchestra Facultăţii de Muzică din Timişoara şi a Liceului de Muzică din Craiova, sub bagheta dirijorilor Theo Wolters, Gheorghe Costin, Paul Mann, Mircea Holiartoc.

Partea a doua a concertului i-a fost dedicată lui Edvard Grieg, *Suita nr.1* și *Suita nr. 2*. Orchestra și dirijorul au fost la unison. Între orchestră, dirijor și public este o legătură ce durează de câțiva ani. S-a legat în timp datorită faptului că cei de pe scenă au oferit publicului o parte din talentul lor, iar audiența a completat cu aplauze și dragostea pentru muzica clasică. Momentele muzicale delicate și dăruirea artiștilor i-a apropiat și îi face să vină cu drag la fiecare concert.

,,Reacția publicului reflectă întotdeauna prestația artistului”

Informatica și muzica, două domenii complet diferite pe care pianista Andreea Dumitrescu le stăpânește foarte bine. După ce a studiat matematica și informatica, a aprofundat și studiile muzicale.
Pe lângă activitatea de profesor şi corepetitor Andreea şi-a dezvoltat abilităţile interpretative în cadrul trio-ului „Carisma” din care face parte şi în prezent.
Îi place să interpreteze orice lucrare la pian, de la Mozart până la muzică contemporană. Din acest motiv s-a întors la marea dragoste, așa cum ea numește muzica și a abandonat matematica și informatica, pentru a se dedica instrumentului de suflet, pianul.
Profesia de bază este profesor corepetitor, la Colegiul Naţional de Artă *„Ion Vidu*” din Timişoara și nu regretă că a dat calculatorul pentru a lucra cu cei mici.

În seara zilei de 22 februarie a fost invitată ca solistă, la Filarmonica Pitești, unde s-a declarat mulțumită de interpretarea Concertului nr. 2 pentru pian în Fa major de Dmitri Şostakovici. ,,În acest concert m-am simțit foarte bine și sprijinită de orchestră și de dirijor. Încă de la repetiții am simțit că va fi un concert frumos, toți am colaborat foarte bine”, a spus Andreea Dumitrescu.
Recunoaște că în activitatea concertistică a avut norocul să colaboreze cu dirijori și orchestre foarte bune, iar asta a ajutat-o foarte mult în plan profesional.

„Nu m-am așteptat ca publicul să reacționeze atât de bine la acest concert și chiar am fost impresionată. Reacția publicului reflectă întotdeauna prestația artistului”, precizează Andreea.

Iulia Lișman

OEDIP văzut de Ștefan IGNAT

Când am intrat în acest proiect, am fost și încântată dar și extrem de intrigată. Vă mărturisesc că Oedip nu era încă întru totul pe înțelesul meu și că om care face spectacol voiam să văd și cum este posibil ca un subiect mai puțin comercial devine un succes atât de răspândit, cu atât de multe spectacole purtate în țară și nu numai.

Începând să studiez acasă opera, poate o să vă amuzați, dar gândul m-a purtat către importanța alegerii partenerului de viață, căci mi se părea că sunt momente care reflectă atât de bine profunda nefericire a lui Enescu trăită în plan personal.

Ajungând pe scenă cu această muzică densă, complexă și dificilă, mai ales la început, am avut cumva un dublu rol: de participant dar și de observator-cu ochii unui spectator-al desfășurării. Marea capodoperă românească este o mândrie pentru muzica noastră, dar puțin înțeleasă ori ascultată, astfel că acest reflector aruncat de Ștefan Ignat către operă face un imens bine. Mai mult decât atât, toți vorbim despre mitul lui Oedip, psihologii folosesc des acești termeni, articole sau cărți fac referire atât de mult la acest mit dar câți îl cunosc cu adevărat în amănunt ? Acesta este un punct interesant al conferinței: mitul lui Oedip explicat (iată si alegerea titlului) și astfel cel ce vine să asculte, pleacă cu o fărâmă de cunoaștere care îl poate interesa nu doar muzical. În afară de aceste explicații atât de interesante despre mit, despre Enescu, despre operă, Ștefan cântă dar și joacă rolul. Triplă ipostază, care captează spectatorul mai mult decât se așteaptă.

Mai mult decât legendă a Antichității, libretul operei și explicațiile lui Ștefan adaugă spiritualitate actuală, prin continuarea tragediei către suferința care spală păcatul și aduce liniștea finală și iertarea. Astfel, vine răspunsul la întrebarea Poate fi omul mai puternic decât Destinul? Da, prin (po)căința, schimbare și …iertare.

Acum, urmărind firul curiozităților personale, atât de mult mi-aș dori să știu dacă cineva care a asistat la unul din concertele –conferință ***Oedip pe înțelesul tuturor*** *a dorit să vadă opera pe youtube sau live.*

Ioana Maria Lupașcu
19 aprilie, 2018

CRONICÃ MUZICALÃ – de Iulia LIȘMAN

Rebekka Hartmann

Talentata violonistă de origine germană a susţinut concerte în China, SUA, Marea Britanie, Austria şi Elveţia, a participat la festivaluri importante, cu orchestre de elită precum Orchestrele Simfonice Peking, Bamberg, Aachen, Orchestra de Cameră Württemberg şi Orchestra de Cameră Germană.
Rebekka Hartmann ne-a onorat cu prezența sa pe scena Filarmonicii Pitești, în seara de 1 martie, unde a interpretat o lucrare muzicală de mare profunzime și sensibilitate, alături de orchestra condusă de dirijorul Constantin Adrian Grigore.

CONCERT SIMFONIC

01 MARTIE 2018

ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII PITEȘTI

DIRIJOR - CONSTANTIN GRIGORE

SOLISTĂ - REBEKKA HARTMANN

Rebekka Hartmann alături de talentata orchestră a Filarmonicii Pitești

Concert pentru vioară şi orchestră în Mi minor, Op. 64. în trei părţi, susţinut de Rebekka Hartmann, a fost un adevărat regal violonistic. Programul a presupus o demonstraţie de virtuozitate dăruită publicului meloman piteștean. Solista serii a avut o ţinută artistică impecabilă. Experienţa concertelor, talentul, eleganţa şi rafinamentul s-au observat încă din primele momente în care arcușul a atins corzile vioarei. Solista a lăsat asistența uimită din primele minute ale concertului. Lucrarea interpretată este ultima compoziție a lui Felix Mendelssohn-Bartholdy pentru orchestră mare. *Concertul pentru vioară și orchestră* este unul dintre cele mai celebre și cântate concerte încă de la debut.

Dirijorul Constantin Adrian Grigore a ținut logica întregului concert prin bagheta mânuită cu multă precizie. Este unul din membrii fondatori şi, totodată, dirijorul orchestrei de cameră „Camerata Regală”.

Partea a doua a debutat cu *Simfonia a V-a, op. 107 în patru părţi*. Lucrarea mai este cunoscută şi sub denumirea de *Simfonia Reformei* sau *Reforma.*

Concertul a devenit un tablou pictat de bagheta dirijorului și colorat de sunetele instrumentelor. Ambii muzicieni şi-au etalat expresivitatea şi stilul propriu. Calitatea muzicală a fost răsplătită cu aplauze şi ovaţii minute în şir.

„Un dirijor are orchestra, o multitudine de instrumente”

INTERVIU CU DIRIJORUL CONSTANTIN GRIGORE

— Cum a fost colaborarea cu orchestra Filarmonicii Pitești?

— Vin la Filarmonica Pitești în fiecare an. De data aceasta, orchestra mi s-a părut mai pozitivă, are mai multă energie. Este mai dornică de a face muzică. Cunosc această orchestră încă de la început, îmi amintesc că eram student și domnul director ne invita în cadrul festivalurilor de tinere talente. De când există noua sală, care îndeosebi este casa lor, îi vad mult mai motivați. Colaborarea din această seară a fost ca de fiecare dată, foarte bună.

— Ce presupune munca unui dirijor înainte de a urca pe scenă în seara concertului?

— Răbdarea de a lucra fiecare amănunt cu orchestra și de a pune în practică ideile pe care le are fiecare dirijor. În orice partitură, compozitorul a dorit să transmită ceva, noi suntem doar mesagerii care, prin intermediul orchestrei, transmitem emoţii publicului. Aceasta este singura menire a dirijorului. Într-o partitură poți vedea diverse stări, de bucurie, tristețe, emoții extrem de diverse. În timpul concertelor am văzut aceste stări pe chipul spectatorilor. Simfonia pe care am interpretat-o în seara aceasta, peste 10 ani o voi transmite altfel.

— Un solist are vocea prin care transmite, un instrumentist are un instrument, vioară, flaut, pian. Unui dirijor ce îi rămâne?

— Un dirijor are orchestra, o multitudine de instrumente. Fără acest ansamblu, un dirijor nu există. O orchestră simte stările dirijorului și va interpreta în consecință cu ceea ce transmite dirijorul.

— Ați colaborat cu multe orchestre de renume, din afară și din străinătate, cu cine ați rezonat mai bine?

— Sunt foarte diferite. Filosofia mea de viață ca dirijor îmi spune că nu există orchestră slabă, fiecare ansamblu are identitatea sa. Pot exista momente dificile, dar nu există orchestră slabă.
E adevărat că în străinătate sunt orchestre de top, dar trebuie să ne uităm la istoricul lor, la tradiție, la climatul cultural, puterea financiară.

— Aveți vreo amintire inedită din cariera dvs.?

— Sunt multe, nu am făcut o ierarhie, dar nu e timpul pierdut să o fac de acum. Îmi amintesc de primul concert la Ateneul Român în anul 2012. Atunci am fost cu adevărat fascinat de sală, de felul în care suna orchestra. Îmi amintesc și de prima repetiție pe care am avut-o în 2009. Terminasem masterul și m-am întors din Polonia, am avut un concert în aer liber, dar repetițiile le făceam în interior. Era o zi de vineri, înainte de Paști, mi s-au înmuiat picioarele de emoții, eram copleșit. M-am întrebat ce caut eu în locul în care au stat marii dirijori, muzicienii lumii. Eram un tânar care se simțea mic. Mi-am spus că la repetiția de a doua zi, dacă mă mai simt așa, pot să plec acasă. Concertul de Paști, din Piața Constituției, din București, a fost extraordinar, au fost 10 mii de oameni. Când am terminat concertul, am zic că asta e meseria mea, nu se mai poate întâmpla nimic rău niciodată. Dacă nu m-am speriat de 10 mii de oameni, nu mă voi mai speria de nimic.

— Ca orice dirijor important, sunteți foarte ocupat, aveți concerte pe diverse scene din lume. Mai există și viață personală?

— Ar trebui să existe, depinde cum ne gestionăm timpul. Fiind toată ziua pe drumuri, la un moment dat simți ca nu-ți găsești locul. Aveam un profesor care spunea că, după ce coborâm de pe scenă, redevenim civili. În acel moment nu am înțeles, dar cu timpul am realizat nu sunt conștient de nici un pericol, e ceva mai presus de simțuri. După ce trece euforia concertului, încep să redevin om.

— Ce alte pasiuni mai aveți în afara muzicii?

— Îmi place să conduc, pentru că mă obligă meseria. Îmi plac avioanele, aș fi fost un pilot bun într-o altă viață. Nu prea am timp să fac prea multe lucruri. Un muzician, după ce își termină studiile, își mai face timp și de alte lucruri, dar nu înainte de a-și termina studiile. E ca în film, „diploma nu cântă”.

Iulia Lișman

CRONICĂ MUZICALĂ – de Iulia LIȘMAN

CONCERT SIMFONIC

8 MARTIE 2018

ORCHESTRA SIMFONICĂ
A FILARMONICII PITEȘTI
DIRIJOR - TIBERIU OPREA
SOLIȘTI - RĂZVAN HAMZA,
- FLORIN MITREA

Cadou muzical oferit doamnelor

În program:
J. Brahms – *Dublu concert pentru vioară, violoncel şi orchestră în La minor, op. 102*, în trei părţi: I. Allegro; II. Andante; III. Vivace non troppo

F. Mendelssohn – *Suită* din *Visul unei nopţi de vară,* Uvertură: Allegro di molto; Scherzo: Allegro vivace; Intermezzo: Allegro appassionato; Nocturnă: Con moto tranquillo; Marş nupţial: Allegro vivace

La solicitarea domnului primar Cornel Ionică, doamnele și domnișoarele au primit în dar de 8 martie accesul gratuit la extrordinarul concert oferit de Filarmonica Pitești. Cei care au adus primăvara muzicală în sufletul doamnelor au fost Tiberiu Oprea – dirijorul Filarmonicii, Florin Mitrea – violoncelistul și talentatul violonist – Răzvan Hamza.

Concertul a fost pe măsura aşteptărilor, iar dirijorul a dat tonul la propriu și la figurat, prin stilul său inconfundabil. Programul a debutat cu J. Brahms – *Dublu concert pentru vioară, violoncel şi orchestră în La minor, o* adevărată bijuterie muzicală, apoi a continuat cu *Suită* din *Visul unei nopţi de vară a lui* F. Mendelssohn.

Tehnica interpretativă a lui Florin Mitrea ne-a relevat un muzician ale cărui calități nu se opresc numai la o execuție adecvată la instrument, ci reprezintă o adevărată artă dăruită publicului.

Măiestria violonistului Răzvan Hamza a fost pe deplin dovedită, inteligenta interpretativă şi sensibilitatea sa fiind bine puse în evidentă de programul ales, care a stârnit emoții în rândul spectatorilor.

Un frumos și sensibil mărțișor oferit din sufletul artiștilor constituie întotdeauna un motiv de bucurie pentru audiență. *Visul unei nopţi de vară,* Uvertură: Allegro di molto; Scherzo: Allegro vivace; Intermezzo: Allegro appassionato sunt doar o parte dintre simbolurile primăverii pe care cei prezenți le vor păstra în inimă ca pe un cadou neprețuit. O seară muzicală ce a adus primăvara în sala Filarmonicii Pitești s-a încheiat în aplauzele spectatorilor.

Un public foarte atent

INTERVIU CU VIOLONISTUL RĂZVAN HAMZA

— Ce impresia v-a făcut Filarmonica Pitești, cum a fost concertul?

— Un concert foarte bun cu un public extrem de atent. Filarmonica Pitești are o orchestră extrem de disciplinată, cu o sală frumoasă și o acustică bună. Mi-a făcut plăcere să colaborez cu orchestra dirijată de Tiberiu Oprea și cu Forin Mitrea, suntem și prieteni de mulți ani.

— Proveniți dintr-o familie de muzicieni, acest aspect v-a influențat viața, alegerea instrumentului?

— Vioara a fost cevat traumatizant (glumește). Tatăl meu a fost violonist, a fost vorba de meciul psihologic: „Nu trebuie să cânți la vioară, treaba ta, dar ar fi bine”. A fost ceva de genul: nu trebuie să vii cu noi la bunica, dar dacă rămâi acasă, suntem dezamăgiți. Am avut impresia că, totuși, ar trebui să cânt la vioară, să fac ceea ce ei așteptau de la mine.

Într-un mediu în care se practică muzica, există o altă atitudine. Îmi amintesc cum se pregătea tatăl meu pentru concerte, mai târziu am procedat și eu la fel.

— Drumul viorii a fost greu de parcurs?

— A fost foarte greu. Să înveți un instrument este dificil întotdeauna. Sunt multe momente de frustrare și decepții, asta este calea muzicii. Se întâmplă ca în toate domeniile, dacă vrei să faci ceva bun, nu mediocru, trebuie să muncești.

— Faptul ca ați studiat în străinătate, v-a influențat cariera de violonist?

— Sigur că da. În străinătate sunt alte influențe, alt mediu, profesori foarte buni.

— De câte ori ați câștigat un premiu, ați fost motivat să îl câștigați și pe următorul?

— Într-o oarecare măsură sunt motivat. Sunt muzicieni care au luat premii și s-au oprit acolo. Un premiu nu este un lucru măreț, poate fi o portiță.

— În cariera dvs. ați concertat pe cele mai mari scene, care dintre ele a rămas în sufletul violonistului Răzvan Hamza?

— Sala mare din Köln a fost ceva deosebit. O sală în stil amfiteatru, cu 2 500 de locuri, a fost greu de umplut cu sunet.

Iulia Lișman

CRONICĂ MUZICALĂ - de Iulia LIȘMAN

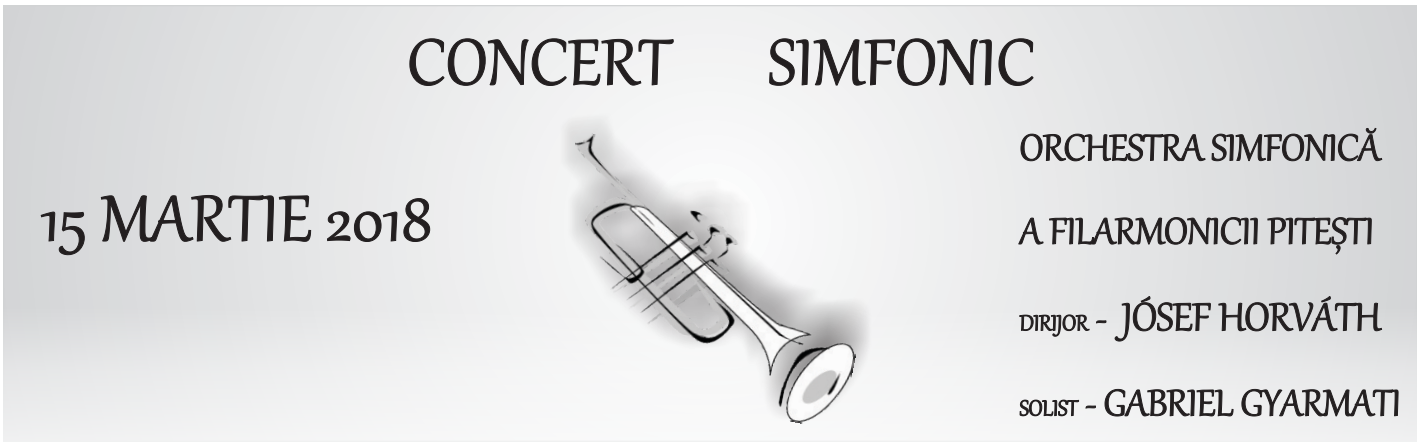

Muzica este un limbaj fără granițe

G. Ph. Telemann – *Sonata de concert în Re major pentru trompetă și orchestră*
J. C. Bach – *Amadis de Gaules*
G. Torelli – *Concert în Re major pentru trompetă și orchestră*
J. Haydn – *Simfonia nr. 94 „Surpriza”*

Orchestra Filarmonicii Pitești, condusă de dirijorul József Horváth, împreună cu solistul la trompetă, Gabriel Gyarmati, au adus pe scenă lucrările a patru mari compozitori.

Seara a debutat cu *Sonata de concert în Re major pentru trompetă și orchestră*. O excepțională interpretare care a deschis apetitul pentru muzica ce avea să urmeze.

Solistul reprezentației din acest spectacol, Gabriel Gyarmati, este prim-trompetist, şef de partidă al Filarmonicii de Stat „Transilvania” din Cluj-Napoca, dar şi trompeta solo a Orchestrei Naţionale de Tineret şi a Orchestrei Borusan din Istanbul. În această seară, a urcat pe scenă și a interpretat la trompetă opera lui Bach, *Amadis de Gaules*, tragedie lirică în trei acte.

Interpretarea magistrală a mulțumit pe deplin publicul. A fost o colaborare foarte bună cu orchestra dirijată de conducătorul József Horváth, cunoscut de asistența Filarmonicii, deoarece a fost la pupitru de multe ori pe această scenă și a dat tonul a numeroase concerte. Profesionalismul său este remarcat de numeroşi spectatori care vin cu drag la concertele dirijate de acesta. Îl recomandă munca depusă pe scenă, profesionalismul și impresionantul parcurs artistic.

Concertul în Re major pentru trompetă și orchestră a lui G. Torelli a încheiat prima parte a spectacolului, în care instrumentul ce a dominat concertul a fost trompeta.

În partea a doua, József Horváth ne-a delectat auzul cu *Simfonia nr. 94 „Surpriza”* a lui J. Haydn, doar că pentru noi nu a fost o surpriză să vedem cum, prin mânuirea desăvârşită a baghetei, acesta reuşeşte să conducă muzica în sufletul oamenilor.

,,Muzica e un limbaj unic...”

Oana-Cristina Vasile

INTERVIU CU DIRIJORUL JÓSEF HORVÁTH

INTERVIU József Horvátv, dirijor: ,,Muzica e un limbaj unic, putem zice magic în sensul în care nu se poate nici descrie, nici explica prin cuvinte, în mod complet, ci cum reușește să influențeze creierul, inima și trupul omului."

Jósef Horváth s-a născut în 1975 la Cluj. În anul 1999, a absolvit secția dirijor cor, iar în 2001 secția dirijor orchestră a Academiei de Muzică Cluj.
În prezent, este dirijor al Operei Maghiare și al Operei Naționale Române din Cluj.
Repertoriul său conține peste 40 de opere și sute de lucrări simfonice.
În anul 2009 a fost distins cu Trofeul Lya Hubic, iar la Gala Premiilor Operelor Naționale din decembrie 2016, i s-a acordat „Premiul pentru cel mai bun dirijor”, pentru realizarea premierelor operelor Samson sI Dalia, Werther, Lacul Lebedelor și Nabucco, la cele două Opere din Cluj.

În interviul acordat, dirijorul Hórváth Josef vorbește despre pasiunea pe care o are pentru muzică, despre ce calități trebuie să aibă un dirijor de operă, despre oamenii care i-au influențat cariera.

— Cum a început pasiunea pentru muzică?
— Pasiunea pentru muzică este foarte veche, practic din copilărie. Părinții observând talentul meu, m-au îndrumat către Liceul de Muzică unde am studiat vioară și pian. Prima experientă ,,dirijorală" a fost în clasa a cincea, când am pregătit câteva piese corale cu colegii de clasă, cu ocazia zilei de 8 martie, și le-am prezentat doamnelor profesoare.

— Care este calitatea principală a unui artist de operă?
— Trebuie sa fie o sumă de calitați, nu ajunge o singură calitate pentru a face o carieră. Poate cele mai importante elemente sunt tehnica vocală foarte bine pusă la punct, seriozitatea în studio, talentul actoricesc, rezistent la multă muncă, perseverentă.

— În ce constă trăsătura magică a muzicii, pe care nu o regăsim în nici o alta artă?
— Muzica e un limbaj unic, putem zice magic în sensul în care nu se poate nici descrie, nici explica prin cuvinte, în mod complet, ci cum reușește să influențeze în creierul, inima și în trupul omului.

— Cine sunt oamenii care v-au influențat, marcat cariera?
— Cei mai importanți au fost profesorii cu care am studiat diferite discipline muzicale, precum și tehnica dirijorală. Aș aminti aici în primul rând numele maestrului Petre Sbarcea, profesorul meu de dirijat. De semenea Cornel Groza, Gheorghe Victor Dumanescu, au avut o contribuție semnificativă în dirijat. De asemenea, trebuie să amintesc pe cei care s-au aflat la conducerea unor orchestre din țară, care au avut încredere în mine și m-au invitat ca dirijor începător.

— Ce le-ați spune oamenilor care nu au fost încă la un spectacol de operă, pentru a-i convinge să încerce acest gen?
— Să fie curioși, oare cum se poate exprima o poveste, o dramă sau o comedie prin muzică? Gustul pentru operă se poate educa, începând cu lucrări mai simple, mai cunoscute și continuând cu cele mai complexe. Sunt foarte multe arii sau coruri din operă care sunt ,,șlagăre", publicul dornic de cunoaștere va fi surprins plăcut să le descopere în cadrul unor lucrări celebre.

„Trompeta este un instrument foarte greu”

INTERVIU CU TROMPETISTUL GABRIEL GYARMATI

„Un artist vrea să facă muzică adevărată, să facă artă. Solistul așteaptă ca publicul să rezoneze cu interpretarea lui”.

— Sunteți prima dată pe scena Filarmonicii Pitești, ce așteptări aveți?
— Îmi doresc să dau tot ce e mai bun. Îmi doresc să încânt publicul piteștean. Încă de la repetiții am fost plăcut surprins de orchestră și de muzicalitatea sălii.

— Când sunteți pe scenă, la ce vă gândiți?
— Un artist vrea să facă muzică adevărată, să facă artă. Solistul așteaptă ca publicul să rezoneze cu interpretarea lui.

— În această seară, ne veți oferi un concert la trompetă. Ce presupune acest instrument?
— Să fii solist la trompetă presupune o muncă îndelungată și constantă.Trompeta este un instrument foarte greu, dar și foarte sensibil. Există o continuă luptă de a menține nivelul și de a avansa.

— Ce calități ar trebui să aibă un potențial trompetist?
— În primul rând trebuie să fie serios, e o altă meserie. Trebuie o pregătire aprofundată și o convingere că știi ceea ce faci.

— Profesați și în Orchestra Borusan din Istanbul, este diferită activitatea?
— Nu sunt multe lucruri diferite,în Turcia sunt orchestrant 1 și 2, în funcție de ce e nevoie. Orchestra Borusan este privată și oamenii sunt mai atenți cu pregătirea.

— Cât v-ați pregătit pentru concertul din această seară?
— Foarte mult. La repetiții vorbeam cu domnul dirijor, am mai cântat la radio Concertul pentru trompetă în Re major al lui Torelli, în studenție, la București, este o pregătire de câteva luni. Înainte cu două săptămâni a trebuit să repet la o trompetă piccolo, care nu e cea mai uzuală, să reformez reflexele, musculatura, dozajul, totul. Chiar dacă am cântat acest concert de 10 ori, înaintea oricărei reprezentații, repet cu cel puțin o săptămână înainte. De fiecare dată este altfel concertul.

— Între baroc și clasic, spre ce se înclinați mai mult?
— Ambele sunt muzici frumoase, deosebite. Prefer muzica clasică și de bună calitate.

— Aveți un parcurs frumos în muzică, ce planuri aveți?
— Următoarea reprezentație ca solist o voi avea la Satu Mare, la Filarmonică. Cu orchestra din Cluj, ca prim-trompetist toată stagiunea, iar în Turcia am câteva concerte. În septembrie sau octombrie, încă nu știu toate datele, voi avea trei concerte în Elveția.

— Un muzician ca dvs. are timp și de viață personală?
— Trebuie să îmi fac timp. Din fericire, mi s-a născut a patra fetiță. Este complicat, trompeta cere atenție multă. Cu multă chibzuință și atenție, se poate împărți programul.

— Vă doriți ca măcar una dintre fete să vă urmeze cariera?
— Sper că toți copiii mei să urmeze o carieră în muzică. Cea mai mare dintre fete este în clasa zero și a început liceul de muzică din Cluj, iar de la anul va studia vioara. Muzica este mai mult decât o meserie. În familia mea nu au fost muzicieni, doar cântăreți de casă. Prin modelul meu, vor fi mai motivați.

— Există cea mai frumoasă amintire de pe scenă?
— Cea mai frumoasă amintire este reprezentată de emoțiile fiecărui concert pe care îl interpretez. Un om normal nu poate trăi fără emoții.

— Vă amintiți emoțiile primului concert?
— Sunt emoțiile din această seară și de la fiecare concert. La început nu ești conștient de ce se întâmplă și cât de bine trebuie să execuți totul. Cu vârsta și aprofundarea muzicală, îți dai seama cât e de complicat, nu doar mergi și cânți. Să faci muzică înseamnă ceva profund și riscant. După o anumită experiență, gândești altfel un concert, iar cântatul devine mai conștient odată cu trecerea anilor.

— Ce alte pasiuni mai aveți?
— Ca şi alţi bărbaţi, îmi plac maşinile, dar familia e pasiunea mea principală, pentru ea fac totul.

— Aveți o marcă de mașini preferată?
— Mărcile germane, în special Audi.

Iulia Lișman

CRONICĂ MUZICALĂ **- de Iulia LIȘMAN**

CONCERT SIMFONIC

22 MARTIE 2018

ORCHESTRA SIMFONICĂ
A FILARMONICII PITEȘTI
DIRIJOR - MATEI POP
SOLIST - RAZVAN DRAGNEA

Audiența a remarcat și a admirat virtuozitatea solistului

În program:

L. v. Beethoven – *Uvertura la Coriolan, op. 62*

Franz Liszt – *Concert nr. 2 pentru pian și orchestră în La major, S. 125*

A. Dvořák – *Simfonia nr. 8 în Sol major, op. 88*

În data de 22 martie, am avut plăcerea să asistăm la un nou concert de pian în cadrul stagiunii actuale. Sub bagheta lui Matei Pop, orchestra Filarmonicii Pitești a evoluat alături de pianistul Răzvan Dragnea. Actorii spectacolului din seara aceasta au captat atenția încă de la prima lucrare: Uvertura la Coriolan, op. 62, semnată de L. v. Beethoven.

Matei Pop este un dirijor cu o foarte bună pregătire, a cărui personalitate artistică este subliniată şi de studiul mai multor instrumente – pian, trombon, flaut, percuție, violoncel.

În repertoriul de operă, Matei Pop a activat exclusiv în străinătate, fiind invitat în calitate de dirijor asistent la Teatro Petruzzelli din Bari, Italia, la Oper Frankfurt din Germania și la Asociación Bilbaína de Amigos de la Ópera din Bilbao, Spania.

Pianistul Răzvan Dragnea a interpretat alături de orchestră, Concertul nr. 2 pentru pian și orchestră în La major. Spectacolul muzical a fost îndrăgit de întreg publicul, pianul fiind unul dintre instrumentele preferate de spectatorii fideli ai Filarmonicii. Artistul Răzvan Dragnea este foarte apreciat în România. De-a lungul carierei, a concertat pe scenele cele mai importante. Repertoriul său cuprinde majoritatea capodoperelor pianistice, iar palmaresul lui arată numeroase premii la concursuri internaţionale.

În interpretarea concertului de la Pitești, audiența a remarcat și a admirat virtuozitatea și tehnica excepțională a solistului.

Iulia Lișman

„Este o mare satisfacție să lucrăm cu partituri scrise de marii maeștri”

INTERVIU CU DIRIJORUL MATEI POP

— În această seară ați dirijat concertul de pe scena Filarmonicii. Cum v-ați simțit?
— Publicul a rezonat și este foarte important, dar esențial este că a rezonat orchestra. Dacă orchestra nu își face treaba, publicul nu se simte bine la concert. Colectivul acestei filarmonici este de bun augur, sala aceasta în care concertez pentru prima dată reprezintă o foarte bună achiziție. E foarte bine că aici sunt și concerte educative. Aceste concerte formează viitorul public. Peste tot în lume se constată un interes diin ce în ce mai scăzut pentru muzica clasică. Este răspunderea noastră, a celor din breaslă să luptăm pentru a menține și spori interesul pentru muzică.

— În cariera de până acum, ați studiat mai multe instrumente, violoncel, pian, percuție, dar ați ales dirijatul, de ce?
— Pe fiecare instrument l-am învățat cu mult entuziasm, dar nu la nivel de performanță. Nu m-am regăsit în nici unul dintre aceste instrumente. De mic copil, am preferat sunetul orchestrei și mi-am dorit să fiu dirijor. La 12 ani nu știam cât de grea este această meserie, dar mi-am asumat-o.

Este o mare satisfacție să lucrăm cu partituri scrise de marii maeștri, cele mai bune realizări din toate timpurile, este chiar un privilegiu. Mi-ar plăcea ca, în timpul concertului pe care îl dirijez, să îl pot asculta de la balcon, dar nu se poate. Trăirea muzicală la un concert o are publicul, noi de pe scenă ne concentrăm ca lucrurile sa iasă bine, nu rămâne loc pentru a savura tot ce se întâmplă. Aplauzele publicului sunt doar trăirea noastră, este răsplata.

- Aveți o lucrare pe care o preferați în mod special?
- Întotdeauna va exista o lucrare preferată, depinde la ce perioadă ne referim. În copilărie, îmi plăcea foarte mult *Simfonia a doua* a lui Gustav Mahler. Între timp, a fost Brahms, apoi Waghner și apoi Igor Stravinsky. Ca dirijor, trebuie să îmi lărgesc mereu repertoriul și să dirijez lucrări mai puțin apropiate de sufletul meu. Îmi plac ultimele trei *Simfonii* de Ceaikovski, S*imfonia a opta* și *a noua*.

- Ați fost și managerul concertelor o perioadă, ce aspect v-a plăcut cel mai mult la această activitate?
- Bucătăria din spatele fiecărui eveniment. A fost și partea de finanțarea a proiectelor private.

- Studiul muzicii vă ocupă foarte mult timp, viață în afara ei mai aveți?
- Îmi fac timp pentru că nu m-aș putea bucura de viață. Am diverse hobby-uri care mă ajută să mă deconectez. Îmi place să citesc reviste de umor, de exemplu mai demult era *Urzica*. Îmi place orice este legat de Formula 1. Gătesc din plăcere, dar și pentru că îmi este util.

Iulia Lișman

Cine îl înțelege pe LISZT?

Când spunem Liszt, pentru că este romantic și este celebru, credem că știm totul. Avem impresia că a scris 2 concerte de pian și orchestră plus Totentanz, declarăm că viața lui se reducea la femei și glorie, că pianistica lui era doar virtuozitate și strălucire. Nimic mai greșit și mai incomplet.

Liszt a compus, de fapt, trei concerte pentru pian și orchestră și cu totul 8 lucrări concertistice, dintre care și Totentanz, dar în plus, o minunată Fantezie pe teme ungare sau splendida Fantezie pe tema Ruinele Atenei de Beethoven, pe care am bucuria să le cânt. Ultimul său concert pentru pian și orchestră se numește Concerto Pathetique, iar premiera a avut loc în …1990, în America.

A fost compus în ultimii ani de viață și adună în el disperarea unei vieți din care se scurge vigoarea tinereții și groaza unui suflet ce va ajunge curând să fie judecat. Concertul are atât splendoarea celorlalte, dar și filozofia sublimă și cantabilă a unui recviem demn și abstract. Trebuie să recunosc că este unul din concertele pentru care am nevoie de a intra într-o stare specială atunci când urmează să îl interpretez.

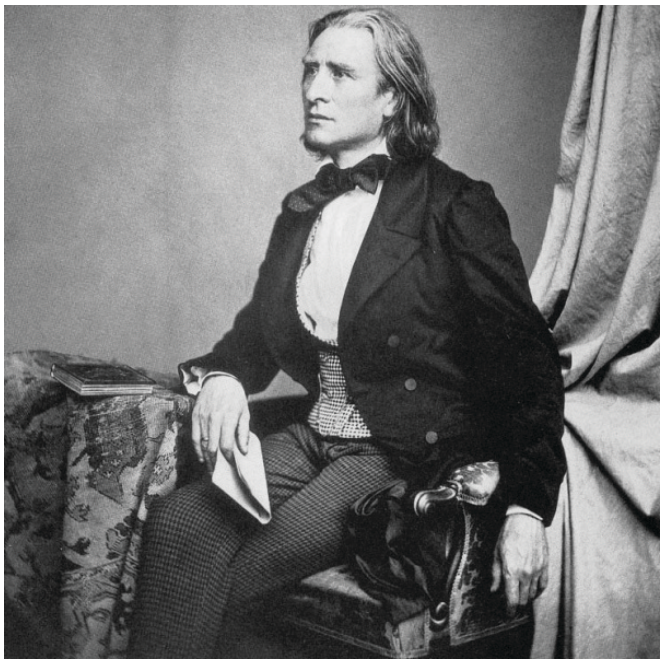

Liszt a fost om totuși, astfel ca orice artist adulat atât de mult de public a avut alunecările sale lumești, dar viața lui a fost închinată căutării lui Dumnezeu, căutării mântuirii și… milosteniei. Câștiga atât de mulți bani încât își dona toate onorariile fie instituțiilor educaționale sau culturale, fie spitalelor sau oamenilor pe care îi întâlnea și aveau nevoie.

Cât despre pianistica sa, este atât de pueril să crezi că Liszt înseamnă doar strălucire și virtuozitate. Fără virtuozitate nu poți cânta Liszt și, deși aceasta, nu este scop în sine, nefiind absolut deloc suficient, reprezintă cu siguranţă un mijloc fără de care nu se poate face nimic. Intr-o epocă în care toți pianiștii se întreceau în a se depăși unul pe altul în efecte speciale tehnice, căutând să creeze efectul sonor de „trei mâini”, Liszt, luând exemplul lui Paganini a dorit să devină cel mai mare virtuoz. Și a reușit. Țel aproape imposibil de atins. Cariera sa concertistică a fost relativ scurtă, dar atât de intensă, încât a rămas în memoria tuturor ca cel mai mare pianist al tuturor timpurilor. În cei 8 ani de culme concertistică, a cântat atât de mult, de des și de aparte încât faima sa de cel mai mare pianist nu s-a stins nici astăzi. Însă în ce privește muzica… ei bine, tehnica este doar primul pas, căci filozofia lui este atât de profundă și căutarile mântuirii sufletului își urmează calea prin atâtea tenebre - tenebre prin care trece orice om aflat pe acest drum, încât obstacolele tehnice sunt doar o protecție pentru pianiștii ce nu sunt pregătiți de viață să înțeleagă ceea ce cântă.

Ioana Maria Lupașcu

„Când aud acest concert, îmi amintesc de debutul meu”

INTERVIU CU PIANISTUL RĂZVAN DRAGNEA

— Cum găsiți Filarmonica Pitești de această dată?

— Este prima dată când concertez în sala nouă și m-a impresionat, a sunat deosebit, foarte bine. Am avut surpriza plăcută să regăsesc foarte mulți colegi de la Conservator, cred că jumătate din orchestra Filarmonicii a fost formată de colegii mei. M-am simțit ca într-o familie. Publicul a reacționat foarte bine la concertul de Liszt. Este foarte multă virtuozitate, spectaculozitate, comprimat ca și timp și, cel mai important, ține atenția trează.

— Ați început studiul la pian de mic. Ce v-a făcut să alegeți acest drum?

— Sunt două lucruri distincte. E adevărat că mi-am dorit să fac pian de la o vârstă fragedă. Nu știu dacă am conștientizat ce mă așteaptă. Știu că îmi doream să cânt și învățam foarte bine, iar totul a decurs firesc.

— Concertul pentru pian în Do major de Mozart vă trezește amintiri?

— E primul meu concert pe care l-am cântat cu Orchestra Națională Radio, aveam 11 ani. A fost o piatră de încercare, mai puțin conștientizând ce înseamnă orchestra și dirijorul. De fiecare dată când aud acest concert îmi amintesc de debutul meu.

— Cânt ați conștientizat dificultatea meseriei pe care ați ales-o?

— Destul de timpuriu. Atunci când alegi să mergi la concursuri, să susții recitaluri de unul singur, e o responsabilitate față de muzică și public.

— Ați fost în multe turnee printre care și în Africa de Sud, cum a fost?

— Surprinzător pentru mine, este o țară foarte dezvoltată cultural. Au foarte multe săli de concerte, biblioteci.

Din ce îmi amintesc, Universitate din Pretoria are cea mai mare bibliotecă din emisfera sudică. Am găsit o lume avidă de cultură și pentru faptul că nu sunt chiar la intersecția drumurilor artiștilor. A fost o experiență interesantă, ceva ce nu mai întâlnisem până atunci.

— Prestația pe care ați avut-o de-a lungul anilor v-a adus multe premii. Acest fapt îl motivează pe un artist?

— La momentul respectiv, când am participat, puteam spune că a fost vorba de motivare. Privind în urmă, pot spune că este o mare experiență, dar abia acum realizez. Atunci eram implicat în tot felul de activități și concursuri, era și o concurență între noi. Experiența concursului reprezintă un lucru care te pregătește pentru viitor.

— Sunteți unul dintre cei mai buni pianiști din România, simțiți o responsabilitate mai mare?

— Pe lângă partea frumoasă și măgulitoare a acestui titlu, este o încărcătură pe care o simți de fiecare dată pe scenă. Oamenii așteaptă să fii cel puțin la fel de bun ca data trecută, apoi din ce în ce mai bun. E dificil să ajungi în vârf, dar e mai greu să te menții.

— Fiind atât de ocupat, mai aveți timp să faceți și alte lucruri?

— Îmi fac timp, am o familie minunată, o fetiță superbă. Merg la plimbare cu cățelul, joc fotbal, trebuie să ne facem timp pentru toate.

— Fetița își dorește să facă muzică?

— Mi-aș dori să fie așa, sper să mă aibă ca model, dar nu țin neapărat la acest lucru. Îmi doresc să discearnă foarte bine, chiar dacă nu profesează, o ajută în formarea caracterului.

Iulia Lișman

Orchestra Filarmonicii Pitești formată din profesioniști

Fotoreportaj

Concert de muzică tradițională iraniană la Pitești

Vineri, 23 martie 2018, pe scena Filarmonicii Pitești, s-a desfășurat un eveniment inedit pentru localnici, un concert de muzică tradițională iraniană, susținut de ansamblurile Keyhan și Shanazie.

Înainte de concertului am stat de vorbă cu domnul Mahdi Tafakorimanesh, lider și solist vocal al muzicienilor iranieni. Am aflat astfel că atât de multă zăpadă în România, spre sfârșit de martie, a fost o surpriză plăcută pentru iranieni care erau pur și simplu încântați. Am aflat că melodiile sunt culese atât din folclorul iranian, cât și scrise pentru ei de un profesor de muzică din Teheran, toate versurile și ritmurile aparținând tradiției sufite (ramură a psihologiei islamice care promovează apropierea de divinitate prin dragoste, nu prin dogmă, așa cum face clerul). Am mai aflat că acele chitare cu gâtul lung și subțire sunt bunicile instrumentelor cu coarde din vremurile noastre, iar originea lor se pierde în antichitatea Orientului Mijlociu.

Mă bucur mult că am reușit să aduc acești muzicieni iranieni la Pitești. Au venit în România să concerteze la București, cu ocazia Anului Nou Iranian, sărbătorit conform calendarului solar antic la echinocțiul de primăvară. Bunăvoința Filarmonicii din Pitești ne-a permis să putem oferi publicului local un spectacol de excepție. Alte versuri, alte instrumente, alte ritmuri, cu totul necunoscute românilor. Chiar nu mă așteptam să vină atât de mulți oameni, dar piteștenii noștrii ne-au făcut cinste, au ocupat mai mult de jumătate din sală. Publicul a fost încântat de-a dreptul! După concert, cred că peste jumătate dintre participanți s-au fotografiat cu artiștii iranieni. Costumele lor tradiționale cu mulțimi de ciucuri și culori au colorat site-urile de socializare.

Am plecat de la concert impresionat de puterea muzicii și a frumosului asupra sufletului oamenilor. Cu câteva ore în urmă, oamenii aceștia nici nu se cunoșteau, aparțineau unor religii și continente diferite, iar acum își strâng mâinile şi se fotografiază împreună.

Mihai Cernătescu

Artiști basarabeni pe scena Filarmonicii din Pitești

S-au unit cele două maluri ale Prutului, muzical vorbind. Artiști basarabeni au trecut pragul Filarmonicii, marți, 27 martie 2018, cu ocazia sărbătoririi Centenarului Marii Uniri dintre cele două meleaguri: Basarabia și țara natală, România. Astfel, Aliona Triboi, Liviu Știrbu, Radu Dolgan și Livyka Shtirbu-Sokolov au susținut un spectacol extraordinar pe scena Filarmonicii din Pitești. Alături de invitații basarabeni, s-a aflat și argeșeanul Tiberiu Hărăguș.

Sala Filarmonicii a fost plină. Oameni de toate vârstele au venit să asculte hituri celebre pe acorduri de chitară și pian, mânați de curiozitate sau, poate, din compasiune față de frații de peste Prut. Pentru aproximativ o oră, sala a răsunat de voie bună. Artiștii basarabeni au adus cu ei o atmosferă caldă, urări de viață lungă și emoție.

Din concert nu puteau lipsi piese precum „Omul nu are alin”, „Măi bădiţă, bădişor”, „Cântec femeiesc”, „Un dor în care zbor”, „Dac-ai fi”, dar și piese celebre: „Basarabia”, „De ce plâng chitarele”, „Primăvară, primăvară”.

Primul care a intrat pe scenă a fost un fiu al Argeșului, Tiberiu Hărăguș, cel care a inițiat singurul festival de folk din Pitești, și membru al trupei P620, de asemenea. A urmat Liviu Știrbu, cel care a compus muzică pentru mai mult de 60 de spectacole de teatru, pantomimă, muzică de film, şlagăre pentru interpreţi şi formaţii de muzică uşoară, cunoscute în Europa, China, Egipt, SUA. A fost distins cu numeroase premii şi diplome la concursuri şi festivaluri naţionale şi internaţionale.

Acompaniată de Liviu Știrbu, cântăreața Aliona Triboi și-a făcut intrarea în scenă. Într-o rochie lungă, toată numai un zâmbet, artista radia de bucurie. Născută la Chişinău, Aliona Triboi a obţinut nenumărate premii şi diplome de la concertele din România, Ucraina, Belarus și Rusia.

O tânără de numai 19 ani s-a așezat în fața pianului. Este vorba de pianista Livyka Shtirbu-Sokolov, născută într-o familie de muzicieni, tatăl – compozitor, mama – pianistă. Și melodia interpretată de aceasta, *Concert pentru pian*, a transmis emoție pitești enilor.

Ultimul, dar nu cel din urmă, Radu Dolgan, a cântat cu lacrimi „Basarabia” și a ridicat sala în picioare cu melodia „De ce plâng chitarele”. Radu Dolgan este fiul maestrului Mihai Dolgan, a cărui carieră a urmat-o, înființând încă de la 15 ani o trupă.

Seara s-a încheiat cu aplauze furtunoase. Afară, ploaie măruntă de primăvară. Înăuntru, căldură și armonie. Rândurile s-au eliberat, spectacolul s-a încheiat în cor. Toți artiștii s-au adunat pe scenă și au transmis o urare muzicală, „Urare de viață lungă”.

Prin acest concert, Filarmonica din Pitești a marcat împlinirea a 100 de ani de la Unirea Basarabiei cu România. Dacă atunci oamenii au „întins hora frăției”, astăzi, artiștii basarabeni au trecut granița, și-au unit vocile și au petrecut alături de români la fel ca ei în incinta Filarmonicii Pitești.

Mari Tudor

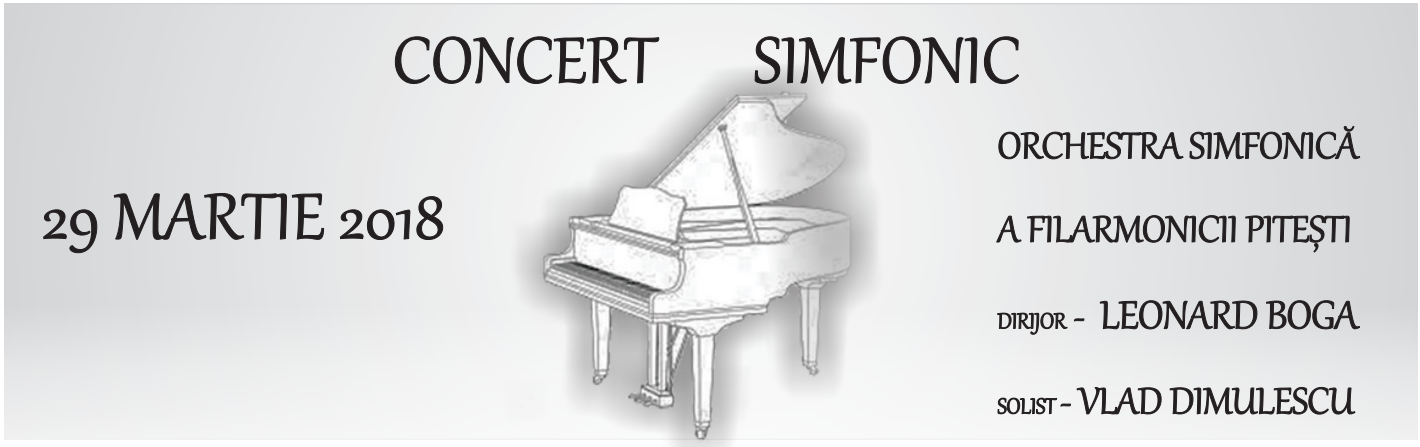

Un concert spectaculos

Robert Schumann – *Concert pentru pian şi orchestră în La minor, Op. 54*
César Franck – *Simfonie în Re minor*

Stagiunea de primăvară a Filarmonicii Pitești a mai completat o pagină de excepţie în albumul concertelor, odată cu prezenţa remarcabilului pianist Vlad Dimulescu. Acesta a interpretat *Concert pentru pian şi orchestră în La minor* de Robert Schumann – o execuţie minunată, de altfel.

Pe scena Filarmonicii, alături de orchestră şi sub bagheta dirijorului Leonard Boga, s-a desfășurat un act artistic magistral. Pianistul Vlad Dimulescu a cântat sublim. Nu este de mirare interpretarea lui, având în vedere cariera impresionantă și parcursul excelent pe care acesta îl are în muzică.

Clapele pianului au prins viață sub degetele maestrului și au transmis sunetele pe care cei prezenți le-au savurat din plin. Repertoriul ales a pus în evidență principalele calități interpretative ale solistului, un întreg arsenal de mijloace pianistice, energie interpretativă și concentrare.

Având experiența scenelor pe care a dirijat în România, cu o pregătire de specialitate foarte bună, Leonard Boga a condus excelent concertul de la pupitrul dirijoral. Mișcările baghetei extrem de sigure și clare nu au lăsat loc de echivoc în rândul interpreților din orchestră. Cei de pe scenă au format o echipă muzicală ce a răsfățat publicul și au oferit cel mai prețios dar pe care îl dețin, talentul lor.

„Am învățat notele înaintea alfabetului”

INTERVIU CU PIANISTUL VLAD DIMULESCU

— Cum v-ați simțit pe scenă la acest concert?

- Fiecare experiență cu scena și publicul încerc să o construiesc în aşa fel în așa fel încât să depășim cotidianul. Pentru mine, fiecare apariție pe scenă ca pianist înseamnă să intru într-un alt teritoriu, să încerc să fac o poveste din fiecare piesă. Cred că în această seară am creat încă o poveste pe scena Filarmonicii Pitești.

— Aveați 14 ani când ați plecat la drum cu pianul. Ce v-a determinat?

Bunicul meu din zona Muscelului a fost preot, tata era medic, dar cânta la vioară, a dirijat și corul facultății de medicină. A existat un climat artistic în casa părintească, dar dacă nu aveam un pic de talent și plăcerea să fac ceva atât de complicat, nu aș fi realizat nimic. Am învățat notele înaintea alfabetului, din acest motiv ele fac parte din mine. Nu mi-a plăcut să studiez, mi-a plăcut să cânt. Îmi amintesc că, la examenul de admitere în clasa I, pe lângă o piesă pentru copii, m-am prezentat cu o piesă din repertoriul celor de la The Beatles, îmi plăcea să cânt și cu vocea. Muzicalitatea a fost motorul ce i-a convins pe părinţii mei să mă trimită la o astfel de școală.

— Aveți rădăcini argeșene, cum vi se pare mediul cultural de aici?

- E foarte important că există această filarmonică, sala este un bun câștigat. În timp, lucrurile vor evolua, va veni mai mult public la concerte.

— Ați făcut parte din juriul mai multor concursuri din străinătate, în opinia dvs., România pe ce loc se află?

- România a avut fluctuații. Acum suntem iar pe un trend ascendent, încă nu am ajuns foarte sus, dar există și vârfuri, sunt câțiva pianiști foarte buni. Fără să fiu nostalgic, pe vremea mea, eram destul de sus în Europa și chiar și în lume. Astăzi, asiaticii și rușii domină podiumurile la concursurile de muzică, sunt apoi urmați de polonezi, români, cehi, unguri, în principiu cei din școlile de muzică est-europene. În Europa de Vest a fost un recul prin faptul că nu au un sistem solid de învățământ muzical. Cei mai buni lucrează cu cei dintre cei mai buni din toate domeniile din muzică. Când mă gândesc la nivelul unei țări, mă gândesc la cât de sus este nivelul mediu al învățământului și consider că noi stăm chiar bine, într-un sistem de învățământ care dă multe rateuri.

Iulia Lișman

„Noi, est - europenii avem ceva nativ”

INTERVIU CU DIRIJORUL LEONARD BOGA

— În această seară ați fost învitat în calitate de dirijor, spuneți-ne în câteva cuvinte cum a început povestea dumneavoastră cu bagheta?

— E o poveste lungă. Eram elev în Iași și mergeam foarte des la filarmonică. Treptat, am început să observ dirijorii invitați și am încercat să mă apropii de această meserie. Citeam partituri de dirijori, foarte complicate pentru acea vârstă și nu înțelegeam mare lucru. Acum cânt partiturile la pian, așa le descifrez.

— Ați studiat pianul?

— Da, dar astazi fiind dirijor, nu mai am timp să cânt la pian atât cât mi-aș dori. E bine să ne alegem un singur instrument ca să-l studiem bine, să îi acordăm toată atenția. Sunt și oameni care își dedică viața doar muzicii, dar nu este cazul meu.

— Ați primit o bursă în Germania, cât de mult a contat studiul în străinătate?

— Am fost asistent la Orchestra de canto din Bremen. Acolo concurența este foarte mare și calitatea la fel, dar nu am fost frapat. Noi, est-europeni, avem ceva nativ, ceva ce ne ajută să simțim muzica.

— Vi se pare dificilă meseria de dirijor?

- Am dirijat aproape pe toate scenele filarmonicilor din țară și m-am simțit bine peste tot, atmosferă este una favorabilă muzicii. În munca de dirijor, te lovești de tot felul de situații, lucrăm cu oameni, cu multe caractere diferite.

— Ce pasiuni mai aveți, exceptând muzica?

— Îmi place foarte mult să schiez, vara urc pe munte, dar și să îmi petrec timpul cu familia.

— Ați dirijat Orchestra Filarmonicii, cum a fost colaborarea?

— Cunosc orchestra Filarmonicii Piești și mă surprinde foarte plăcut de fiecare dată când colaborăm. Am fost colegi la Universitatea de Muzică din București cu unii dintre ei, cu alții sunt prieten. În această seară am cântat în premieră cu pianistul Vlad Dimulescu, dar ne cunoaștem de multă vreme.

Iulia Lișman

CRONICÃ MUZICALÃ – de Iulia LIȘMAN

12 APRILIE 2018

ORCHESTRA SIMFONICĂ
A FILARMONICII PITEȘTI
DIRIJOR - GHEORGHE ILIUȚĂ

SOLIȘTI - SORIN ROTARU (marimbă)
GABRIEL BARANI (percuţie)
ALEXANDRU BADEA (percuţie)
MIHAI ROTARIU (percuţie)
PAUL LUCULESCU (percuţie)

Festivalul de Percuţie de la Piteşti, ediţia a III-a

Joi, 12 aprilie 2018, ora 19.00, pe scena Filarmonicii Pitești, s-a desfășurat a treia ediție a Festivalului de Percuţie.

Scopul acestui festival este ca publicul să cunoască muzica redată de aceste instrumente. Directorul festivalului este Paul Luculescu, percuționistul Orchestrei Filarmonicii. Chiar dacă nu a fost ca în ceilalți ani, festivalul și-a păstrat numele deoarece se dorește o continuare și în următorii ani.

Anul acesta, festivalul s-a desfășurat sub forma unui concert în care au predominat instumentele din gama percuției. Nu au maiexistat workshop-uri şi concerte în care erau prezenți copii. Strălucirea concertului din seara zilei de 12 aprilie nu a fost umbrită de nimic dintre cele amintite mai sus. Programul a fost compus din lucrări muzicale de excepție.

Paul Luculescu,
directorul Festivalului

— Festivalului de Percuție Pitești este la ediția a treia, care a fost scopul acestui festival cu instrumente de percuție?

— Acest Festival există de trei ani de zile, atunci când era un festival complet, dura câteva zile. Erau concerte ale copiilor de la liceele de muzică din Pitești, Ploiești, București. Făceam workshop-uri, cursuri educative. Anul acesta a fost doar un concert de percuție, am păstrat denumirea ca să aibă continuitate. Vrem să continuăm, oamenii trebuie să cunoască măcar o parte dintre instrumentele de percuție pentru că e imposibil să le aducem pe toate pe scenă. În Pitești există liceu de muzică și poate există pasionați de percuție ce vor continua în această direcție, acesta este scopul nostru. Pe viitor avem în plan să aducem un solist din străinătate, să continuăm cu workshop-urile. În această seară concertul a fost foarte reușit. S-a mobilizat toată lumea, orchestra, solistul, dirijorul. Eu personal sunt foarte mulțumit.

— În această seară ați fost solist la marimbă pe scena Filarmonicii Pitești, ce presupune acest intrument?

— Până la concertul din această seară, a fost foarte mult de muncă. Multe repetiții, efort fizic pentru că toate instrumentele pe care le vedeți pe scenă sunt cărate de noi, sunt câteva sute de kilograme. Munca depusă la marimbă este aceeași pe care o depune orice solist indiferent de instrumentul la care cântă. E adevărat că fiecare instrument are specificul său. Există puțini soliști în lume care se ocupă doar cu acest instrument, eu cânt la mai multe instrumente de percuție și nu cred că sunt în măsură să dau sfaturi. În muzică, pentru a reuși trebuie să existe o rutină a studiului. Nu se poate să studiezi două săptămâni și două luni.

Sorin Rotaru,
solist la percuție

— Cât de mult v-ați pregătit pentru acest concert?

— În urmă cu o lună m-a sunat directorul Festivalului de Percuție, Paul Luculescu, și mi-a propus să particip. Trebuia să cântăm *Sonata pentru două piane și două percuții* de Bela Bartok, o lucrare foarte dificilă în care trebuia să mai avem încă un pian pe scenă, percuție, iar din punct de vedere logistic ar fi fost imposibil. Am hotărât să cânt *Concertul pentru marimba* de Emmanuel Séjourné, pe care nu l-am mai interpretat niciodată nicăieri.

- Ce înseamnă muzica pentru dvs.?

- Viața unui muzician înseamnă muzică, totul se învârte în jurul ei. Există și viață personală, dar tot se împletește cu muzica. Soția este percuționistă și ea și a fost alături de mine în seara aceasta din public. Eu sunt un tip comod, am rutina mea de studiu, de repetiții, îmi fac timp pentru toate, am nevoie și de o zi de pauză. De exemplu, în seara aceasta eram foarte obosit, drumul, repetiția, dar pe scenă am dat totul.

— Ce planuri aveți în muzică?

— Am încetat de ceva timp să îmi mai fac planuri. În urmă cu 10 ani îmi făceam, ceea ce e bine pentru un tânăr de 20 de ani. Acum am renunțat la a mai planifica ceva, felul în care e țara aceasta nu îmi permite să îmi fac planuri. Sunt mulțumit de ceea ce am realizat până acum, predau la Universitatea din București, unde din fericire am studenți foarte buni și de care sunt mândru. Aș fi putut să merg și în afară, dar pentru asta, un muzician trebuie să aibă niște conexiuni făcute în timpul școlii. Am studiat un an în străinătate, am cunoscut profesori extraordinari care mi-au oferit tot sprijinul lor. Nu mi-am permis ca în urmă cu 12, 13 ani să studiez în Germania, de exemplu. Am rămas aici și nu regret, un bun muzician poate crea muzică și aici.

CRONICÃ MUZICALÃ – de Iulia LIȘMAN

Concert simfonic dedicat Simfoniei Lalelelor 41

O sală arhiplină a urmărit cu entuziasm concertul din 19 aprilie, cu un program special realizat cu ocazia Simfoniei Lalelelor, ediția 41. O simfonie de momente muzicale a creat atmosferă pe toată durata concertului.

Scena a oferit o imagine cu totul diferită de cea de până acum. O doamnă s-a aflat la pupitrul dirijoral; Simona Strungaru a dat tonul în acest concert şi care, prin mânuirea baghetei, a ilustrat spectaculos concertul. O doamnă care ține logica unui întreg concert și a unei mari orchestre la propriu și la figurat nu reprezintă o imagine obișnuită pentru publicul meloman piteștean.

Cu mișcări clare, precise și foarte hotărâtă a cucerit sala plină de la primele acorduri. Cei prezenți au fost impresionați și au urrmărit fiecare moment de pe scenă.

Cel care a adus duioșia și sensibilitatea în concert a fost solistul la oboi, Valentin Ghiță. Un instrument care atinge cele mai sensibile coarde ale sufletului. Valentin Ghiță nu ar putea lăsa pe nimeni indiferent prin felul în care a interpretat muzica de film.

Acest spectacol a constituit o simfonie de lucrări muzicale, de compozitori prestigioși, iar audiența fără cuvinte și extrem de fascinată de muzica interpretată.

Allegro din Mica Serenadă Nocturnă de W. A. Mozart, Tema iubirii din filmul Ben Hur a lui Miklos Rozsa, Tema din filmul Lista lui Schindler a lui John Williams, Andante din Concert pentru oboi în Re minor de Al. Marcello (din coloana sonoră a filmului Anonimul veneţian) reprezin doar o parte dintre lucrările interpretate.

În partea a doua au dat o simfonie de culoare muzicii: J. Strauss Jr. cu Valsul Voci de primăvară, Erik Satie cu Gymnopédies & Gnossiennes, S. Strungaru cu Gnossiennes no. 1, Gnossiennes no. 2, Gymnopédies no. 1, Simona Strungaru cu Valsul crinilor, P. I. Ceaikovski cu Valsul florilor din Spărgătorul de nuci, J. Strauss Jr. cu Valsul Trandafirii sudului și mulţi alții.

Imagini memorabile cu un program de sală care ar senzibiliza orice om, concertul a fost un real succes.

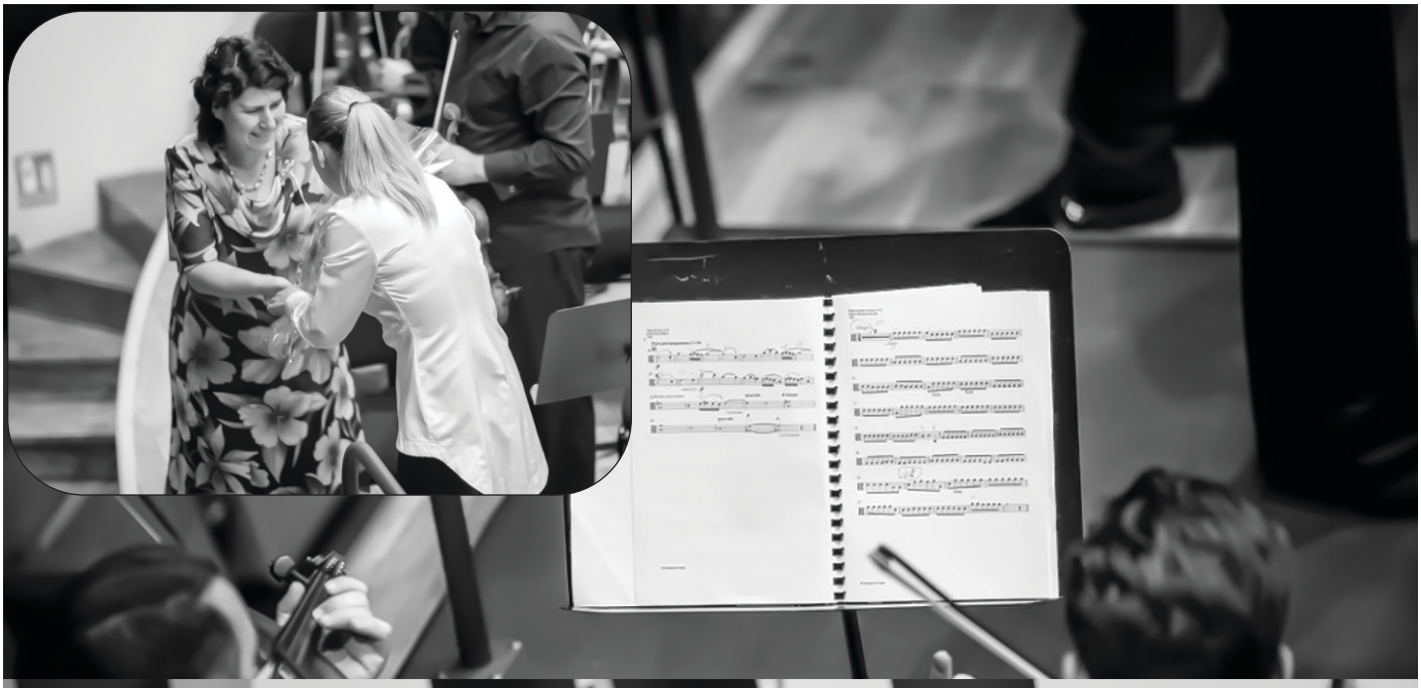

„Numărul femeilor dirijor crește la nivel mondial”

INTERVIU CU DIRIJOAREA SIMONA STRUNGARU

— Sunteti o doamnă extrem de curajoasă. Sunteți mamă, soție, dirijor, un mare muzician. Cum reușiți să le faceți pe toate?

— Este vorba despre pasiune. În toate domeniile. Iar atunci când este nevoie, mă bucur de susținerea familiei. Ca mamă, sunt foarte mulțumită că pot fi un model pentru fetița noastră, care de mică trăiește înconjurată de muzică și muzicieni. Consider că experiențele timpurii și lipsite de obligativitate sunt cele care își pun cel mai mult amprenta pe caracterul uman și, de aceea, mă asigur că tot ce aleg să fac este de calitate.

— Cum ați pornit pe drumul muzicii? De ce ați ales arta baghetei?

— Am început studiul pianului la vârsta de 4 ani. Alături de acest instrument complex, am intrat în lumile marilor compozitori. Sunt o pasionată a concertelor pentru pian și orchestră și mi-am dorit ca, din postura de solist, să pătrund mai adânc în lumea orchestrală, pentru a realiza interpretări bazate nu numai pe propriile posibilități tehnice sau interpretative, dar și în cunoștință de cauză privind specificul instrumentelor orchestrei, care îmi sunt partenere în interpretare. Dirijatul mi-a deschis orizontul și mi-a oferit o perspectivă mult mai amplă asupra muzicii. Mai mult ca în orice segment, este necesară formarea unei viziuni, o înțelegere și o asumare a muzicii care să își aibă motivația în cunoașterea foarte amănunțită a tuturor elementelor de construcție sonoră. Luând contact cu partiturile dirijorale, mi-am cristalizat imaginea despre posibilitățile timbrale ale orchestrei, ceea ce m-a impulsionat să orchestrez la rândul meu. Domeniul orchestrației este unul fascinant.

— Credeți că o femeie dirijor este privită diferit prin comparație cu un bărbat?

— Orchestra și, mai ales publicul, sunt obișnuiti să aibă o figură masculină pe podiumul dirijoral.

Odată ce prima impresie a trecut, contează muzica, adevăratul motiv pentru care toți cei din sală sunt prezenți, iar acolo este vorba despre simțul artistic, posibilitățile tehnice și de relaționare cu orchestra ale dirijorului, indiferent de genul acestuia. Lumea se află într-o continuă evoluție, iar numărul femeilor dirijor crește la nivel mondial, fapt ce va forma cu siguranţă o nouă „normalitate" în domeniu.

— E greu să conduceți o orchestră?

— Pentru a fi dirijor, este nevoie de multă muncă și de o percepție de ansamblu, atât muzical, cât și social. Este știut faptul că, atunci când faci ceea ce îți place, nu simți că muncești sau că este dificil iar în cazul de față, nu prea există timp pentru a simți că îți este greu sau nu, trebuie să fii foarte prezent și conștient de fiecare gest, să asculți și să intuiești fiecare sunet. Este o plăcere, dar și o responsabilitate foarte mare.

— Conceptul Simona Strungaru Symphonics a fost unul greu?

— În evoluția mea muzicală, atunci când am simțit că este momentul pentru a compune, în special muzică de film, am creat *Simona Strungaru Symphonics*, o platformă de muzicieni alături de care să îmi aduc creațiile la suprafață. Formulele instrumentale sunt variate, până la 50 de instrumentiști, și se bazează pe un nucleu format din 10 muzicieni cu o formare profesională și socială deosebită, oameni pe care îi respect foarte mult și cu care colaborez cu succes de mulți ani.
Printre aceștia, se află și doi dintre muzicienii care au făcut parte din concertul de la Pitești, clarinetistul Bogdan Gugu și flautista Gabriela Petecilă.

— Sunteți pasionată și de alte genuri muzicale. Nu vă este greu să treceți de la muzica clasică la rock sau pop?

— Muzica este prin excelență un limbaj universal. Stările transmise prin intermediul sunetelor ating sufletul și mintea ascultătorilor într-un punct ce nu poate fi descris cu exactitate prin cuvinte. Încă de mică am consumat multe genuri muzicale, însă la început am activat exclusiv pe scena de muzică clasică. Nu îmi este greu și chiar îmi face o deosebită plăcere atunci când, prin intermediul orchestrațiilor mele, fuzionez cu alte stiluri muzicale și sunt convinsă că, datorită contactului cu artiști din lumea pop-ului sau a rock-ului (precum Voltaj, Loredana, Smiley, Direcția 5 etc). mi-am extins puterea de înțelegere și, totodată, de lucru pe plan muzical.

— Din tot ceea ce faceți dvs., ce vă atrage cel mai mult?

— Intru cu aceeași dăruire în toate proiectele muzicale pe care le aleg, fie că este vorba de dirijat, orchestrat, compus sau interpretat ca pianistă.

— Cum a fost colaborarea cu Orchestra Filarmonicii Pitești? Cum v-au primit cei din ansamblu?

— Colaborarea cu Orchestra Filarmonicii Pitești a fost una foarte frumoasă, sunt muzicieni foarte versați și receptivi. Întreaga organizare a fost la un nivel foarte profesionist și mi-a făcut plăcere să susțin concertul dedicat Simfoniei Lalelelor, care a avut un repertoriu foarte atractiv și ofertant. De asemenea, am fost onorată să îl acompaniez pe oboistul Valentin Ghiță, într-un program cu piese de muzică de film, interpretate cu multă expresivitate, inspirație și anvergură.

— Ce planuri aveți?

— În prezent, derulez mai multe proiecte cu muzică de film, dintre care amintesc Cineconcerte pentru două pelicule ale regizorului Ernst Lubitsch, *Die Puppe* și *Die Austernprinzessin*, amândouă din 1919, realizate în colaborare cu Institutul Goethe din București. De asemenea, am un proiect inedit, DIOSA, fuziune între muzica electronică metal și clasică, urmărind un filon de muzică horror, lansat în cadrul Festivalului Internațional de Animație, Anim'est 2017.

Iulia Lișman

CRONICÃ MUZICALÃ – de Iulia LIȘMAN

CONCERT SIMFONIC

26 APRILIE 2018

ORCHESTRA SIMFONICĂ

A FILARMONICII PITEȘTI

DIRIJOR - THEO WOLTERS

SOLISTĂ - CRISTINA ANGHELESCU

Concert extraordinar la vioară

J. Brahms – Concert pentru vioară şi orchestră în Re Major, Op. 77

Dmitri Şostakovici – Simfonia nr. 9 în Mi bemol major, Op. 70

Încă un concert spectaculos ne-a încântat în seara zilei de 26 aprilie, la Filarmonica Pitești. Spectacolul a avut doi actori importanți ai muzicii clasice, dirijorul Theo Wolters și talentata violonistă – Cristina Anghelescu. Scena a fost completată de Orchestra Filarmonicii, mereu pregătită și la înălțime pentru a acompania soliștii invitați.

Aceasta provine dintr-o familie de muzicieni, în care tatăl i-a fost cel mai bun îndrumător și profesor. Calitățile înnăscute, dar și dobândite prin multă muncă și efort îi sunt răsplătite de fiecare dată când apare în fața publicului. Și-a purtat talentul și vioara pe cele mai mari scene ale lumii și a dus numele României în cele mai îndepărtate locuri. Oamenii vin la concertele sale în număr mare, mai ales tinerii, fiindcă artista cântă cu o dăruire totală.

La Pitești, Cristina Anghelescu a interpretat *Concertul pentru vioară şi orchestră în Re Major* al lui J. Brahms. Prin această lucrare, autorul a condus mai departe linia marilor concerte violonistice compuse de marii virtuozi ai lumii, Bach şi Mozart. Datorită interpretării într-un mod atât de armonios și de plăcut a lucrării de către solista serii, opera brahmsiană, nostalgică, a ajuns la auditoriu și a fost răsplătită cu multe aplauze.

În partea a doua, orchestra împreună cu energicul dirijor, Theo Wolters, a interpretat *Simfonia nr. 9 în Mi bemol major* a lui Dmitri Şostakovici. Theo Wolters este un invitat pe care publicul îl cunoaște de mult timp și îl stimează pentru talentul și tehnica dirijorală pe care o deține, acesta reuşind să ridice publicul în picioare la fiecare concert. Este prima data când a fost interpretată *Simfonia nr. 9 în Mi bemol major semnată de* Dmitri Şostakovici.

Momentele muzicale conduse de dirijor și interpretate atât de frumos de orchestră au impresionat publicul. La finalul Simfoniei, s-a lăsat liniștea. Toți spectatorii așteptau următoarele acorduri muzicale, însă spectacolul luase final. Auditoriul s-a lăsat purtat de sunetele instrumentelor și s-a pierdut în muzica clasică atât de nobil interpretată. Încă un succes s-a înregistrat pe scena Filrmonicii Piteşti.

„...simți muzica și o interpretezi pentru public...”

INTERVIU CU VIOLONISTA CRISTINA ANGHELESCU

— Ați fost invitată din nou pe scena Filarmonicii Pitești. Asta înseamnă că publicul dorește să vă asculte, cum ați câștigat dragostea publicului?

— Pot să vă răspund indirect. Cred că este un exercițiu de-a lungul anilor, este meseria de a cânta și de a comunica cu publicul. Dacă simți muzica și o interpretezi pentru public, în mod sigur oamenii vor recepționa acest lucru, îl vor simți.

— Cum a fost concertul din această seară, interpretat alături de Orchestra Filarmonicii?

— Am avut ocazia de a interpreta concertul meu preferat de Brahms, *Concert pentru vioară şi orchestră în Re Major,* pe care îl iubesc foarte mult și întotdeauna îl cânt cu o plăcere din ce în ce mai mare. Colaborarea cu dirijorul Theo Wolters a fost foarte bună. Noi am mai cântat Beethoven de câteva ori, e un muzician foarte serios. În această seară, am constatat că orchestra este într-un real progres. A fost o colaborare foarte frumoasă, am cântat cu plăcere.

— Tatăl dvs., violonistul Aurelian Anghelescu, v-a îndrumat pașii în muzică, cum a fost ca profesor?

— A fost foarte exigent. Nu prea aveam voie să greșesc. Contează foarte mult cum începi o meserie și cine îți pune instrumentul în mână. De aici se construiește totul.

— Când cântați cu fiica dvs., Ioana Cristina Goicea, cum vă simțiți?

– Pe scenă nu consider că suntem mamă și fiică, pe scenă suntem doi muzicieni care colaborează.

— Aveți emoții când vă aflați pe scenă și urmează să cântați?

— Emoțiile au un scop foarte bun, reprezintă o stare de euforie interioară în care te transpui și care te ajută să creezi. Ca om, dacă nu ai emoții, ești total dezinteresat.

— Acest melodios instrument, vioara, ce reprezintă pentru dvs.?

— Cu vioara m-am născut în casă. De mică am cântat la acest instrument. Nu aș putea să vă răspund cum ar fi viaţa fără ea.

Iulia Lișman

„Baletul se metamorfozează într-un stil de viață”

INTERVIU CU ADRIAN SCRIMINȚ

— Vă rog să îmi spuneți câteva lucruri despre dvs. și partenera dvs. de scenă.

— Ne-am cunoscut la Brașov, în 2001. Venisem în concediul de vară. Lucram la atunci în Teatrul Național Split din Croația și am dat de Alexandra studiind de una singură în sala Operei Brașov. Am apreciat efortul. Studiul individual te diferențiază de simpla meserie, este o demonstrație a iubirii și a respectului pentru aceasta, adevăratul sacrificiu, adevărata chemare vocațională, inițiativa care face diferența. Am ajutat-o ulterior să își ia audiția la Teatrul Național Rijeka din Croația, la 400 kilometri depărtare de mine. M-am întors pentru ea ulterior din Germania, de la Nordharzer Stadtebung Theather Halberstadt, și m-am angajat și eu în Rijeka, formând din 2002 un cuplu nedespărțit. Urma să ne căsătorim peste 3 ani. Fetița noastră Otilia s-a născut în Sarajevo, este acum elevă a Liceului de Muzică „Tudor Ciortea” din Brașov, secția pian și clarinet, și studiază pop-canto la Școala Populară de Artă „Tiberiu Brediceanu”.

— La ce vârstă ați început drumul spre această frumoasă pasiune?

— Eram în clasa a treia. Tatăl meu m-a păcălit că mă duce la fotbal și m-am trezit izolat, înconjurat de micuțe balerine. Văzuse, pe când era în armată un spectacol de balet la București și și-a jurat că toți copii lui vor deveni balerini. Știu că plângeam. Maestra de balet m-a luat cu binișorul, m-a liniștit, și iată-mă definitiv în sfera acestei arte, deși m-am lăsat de mai multe ori de această preocupare în copilărie, m-am dus la lupte greco și la judo. Bunica soției mele i-a dat Alexandrei să citească *Mica Balerină* de Galina Ulanova, să mai stea și în casă, nu numai afară la joacă. Feeria acestei cărți a împins-o către Liceul de Coregrafie Cluj-Napoca.

— Ce presupune baletul din punctul dvs. de vedere?

— La un moment dat, baletul se matamorfozează într-un stil de viață, face parte integrantă din tine, cu forma lui dinamică, de împliniri și eșecuri, de satisfacții și dezamăgiri. Este contagios, îți intră în sânge și nu mai poți scăpa de el.

— Sunteți un bun profesionist, ce sacrificii ați făcut pentru a ajunge unde sunteți?

— Multe, foarte multe. Mulți își doresc și mult prea puțini sunt aleșii. Am recordul de a fi lucrat timp de 12 ani în șase teatre internaționale, cu coregrafi, regizori și maeștri de balet pe care mulți i-ar fi râvnit pe scene impunătoare ale unor edificii umplute de istorie: Teatrul Național Novi Sad – Iugoslavia, Teatrul Național Pecs – Ungaria, Teatrul Naţional Split – Croația, Stadtebung Nordharzer Theathe Halberstadt – Germania, alături de soția mea la Teatrul Naţional Rijeka – Croația, Teatrul Naţional Sarajevo – Bosnia și Herțegovina. Pentru balet, am renunțat la Facultatea de Jurnalism, fiind mai pasionat de această chemare. Primul contact cu străinatatea l-am avut în 1995. Luasem audiția pentru Teatrul Naţional Novi Sad, cel mai modern teatru al fostei Iugoslavii.

Am trecut frontiera ca și traficant de Coca-Cola, întrucât grănicerii m-au întors de la graniță. Nu le veneau să creadă că mă interesa țara lor, știrbită de embargouri și războaie, credeau că voiam să emigrez în Italia. În 1999, aveau să mă prindă bombardamentele NATO. Am fost singurul străin care a acceptat să le rămână acolo pe toată perioada războiului. Îmi era mai frică de România decât de Tomahawk-urile aruncate de pe submarine și avioane. Am fost deportat ulterior de poliția militară sârbească pentru fapte care nu trebuiau a fi spuse, deși eu timp de patru ani nu făcusem la ei decât balet. Mi-au făcut un mare serviciu. Planul meu era să folosesc Iugoslavia doar ca tranzit, să ajung să dansez în Germania. Nu am avut mult timp puterea financiară care să mă smulgă de acolo. Nu mi-a plăcut în Germania. E o greşeală fundamentală să renunți la scene impunătoare și spectacole în adevăratul sens al cuvântului doar în folosul banilor, al unor teatre mici și al unui repertoriu de dans contemporan. M-am întors în 2001, în Rijeka, la soția mea, logodnică pe atunci. Rar ne fructificăm concediile de odihnă. Țin minte că făceam balet pe marginea căii ferate, la ieșirea din Brașov, când eram în concediu. Îmi nivelam terenul, curățându-l de pietre, sticle și bolovani, și mă antrenam acolo, spre marele deliciu al călătorilor trenurilor internaționale care opreau la semafoare. Întoarcerea noastră în 2007, din Bosnia în România a fost un dezastru. Ne găseam la limita victimizării sociale. Nu vreau să desecretizez arhivele motivelor revenirii noastre în țară, poate mai târziu, pe rețelele literare cu care colaborez. Mult timp ne-a luat ca să renaștem. M-am refugiat în scris, obținând mai multe premii în literatură, colaborând cu mai multe rețele literare internaționale, din România și Republica Moldova. Din 2007 și până în prezent, am scris două romane și mai multe povestiri. Acum, după atâția ani de chin și rătăciri, nu am mai da pentru nimic în lume România. Am oprit formalitățile de emigrare în Australia, cu tot cu sumele imense trimise funcționarilor de acolo, însărcinați cu dosarele noastre. Succesul vine de-abia atunci când te împrietenești cu zona geografică cu care conlucrezi, ignori sistemul și îți identifici propriul tău fel de a fi. În decursul anilor, am dat peste foarte mulți oameni, evenimente și conjuncturi care ni peste care ne-am mulat ca să ne fie bine în țară, să ne putem plăti mereu imensele rate și să ne putem crește fetița. Acum ne-am liniștit și ne este mult mai bine. Trebuie doar să fii foarte atent cu teatrele din țară. Pot deveni adevărate pepiniere ale victimizărilor sociale pe alocuri. Trebuie să găsești constant soluții ale supraviețuirii. Chiar și cu ridicarea salarială, nu cred în siguranța pe care ți le conferă acestea. Poate să mai treacă timpul, să ne reparăm încrederea. Sacrificiul soției mele pentru balet a fost și el mare, a luat și ea drumul internatelor la Cluj, stând departe de părinți, confruntându-se și ea cu foamea. Avem amândoi rețineri de la unele mâncăruri din cauza unor repugnări de tristă amintire și ne debarasăm de anumite liste de bucate din respect pentru acele vremuri. Nu consideră că și-a știrbit copilăria în detrimentul viitoarei meserii. A fost alegerea ei, urmându-și cu hotărârea chemarea.

— Care este cel mai important premiu din carieră?

— Am obținut, alături de soția mea, două premii consecutive de excelență din partea comunității brașovene: unul în 2016, în calitate de cuplu de balerini ai anului, iar un altul, în 2017, pentru întreaga activitate culturală. Cea mai mare uimire a mea a fost în 2016, când am fost sunat de către niște înalți funcționari ai Primăriei Brașov, ca să fiu înștiințat că, în urma organizării unor sondaje din partea mai multor asociații și ONG-uri ce desemnau alcătuirea unui top 50 al celor mai remarcante personalități brașovene, mă aflam pe locul 41, pe aceeași listă cu nume pe care le consider extraordinare: Dumitru Prunariu, Ion Țiriac, Horia Brenciu, imediat după mine, pe locul 40, Jean Paler, cu tot cu documentația demonstrativă de rigoare. Un premiu care m-a propulsat a fost locul 4 la Concursul de Balet „Oleg Danovsky” din 1998, din peste 40 de participanți la categoria profesioniști. Reprezentam pe atunci echipa Iugoslaviei. Mă pregătise maestrul de balet din Kiev, Vladimir Shuvalov. Pentru cei din Novi Sad onoarea a fost atât de mare, încât m-au promovat de la solist de categoria a treia la solist de categoria a doua, mi-au ridicat salariul și s-au purtat negocieri cu mine, ca să nu mai onorez audiția pe care o luasem la Teatrul Naţional, Belgrad, ci să rămân acolo.

— Ați avut un model pe care l-ați urmat?

— Modelul soției mele a fost ea însăși. A încercat să fie unică în felul ei de a fi, împingându-și potențialul până la maximum. Pentru mine, un alt model au fost pegagogii și foștii maeștrii de balet ai fostului bloc sovietic, pe care i-am întâlnit peste hotare; tatăl meu, care mi-a inoculat gustul pentru

literatură, muzică bună, harul competitivității, cel care a fost să mă vadă la orice spectacol pe care l-am avut la Teatrul Muzical Braşov, atunci când lucram acolo. Ca exemplu de marketing în România, îl iau pe Răzvan Mazilu. S-a opus unui sistem, a luat drumul autoreprezentării și a ajuns acolo unde a ajuns, unul dintre cei mai incontestabili coregrafi ai țării. Tactica mea este aceea de a trăi în simbioză atât cu Opera Brașov, pista mea de lansare, dar și o fostă pistă de lansare pentru mulți artiști de mare anvergură, cât și cu amplele activități din afara teatrului, satisfacțiile vin de pretutindeni, o latură completându-se cu alta. În felul acesta ești un individualist, un autodidact, și nici nu trece viața pe degeaba pe lângă tine.

— Ce sfaturi aveți pentru cei care își doresc să facă balet?

— Să își urmeze fericirea, să ia inițiative, să se autonalizeze constant, să conștientizeze viitorul lor rol de persoane publice, căci baletul nu se face gândind numai cu picioarele, să dezmintă această teorie – să fie adevărați mesageri ai culturii. Să facă balet oriunde doresc, deoarece nu sunt roboți, programați să facă un singur lucru, să stea toată viața într-un singur loc, balerinii sunt ființe complexe, cu numeroase și variate aspirații. Chiar dacă tendința multora este de a-l practica în străinătate, să știe că se nasc lucruri frumoase și în România. Noi am făcut-o mulțumind întotdeauna vremurilor deosebit de grele, așa am dat viață unicei trupe tansilvănene de cabaret „Rising Sun”, cu care am cutreierat în lung și-n lat țara și am participat la festivaluri internaționale, cu peste 600 de show-uri de 8 ani de la înființare; participăm constant în comisii de jurizare, la seminare, la masterclass-uri, predăm dansul, predăm baletul, suntem inserați în videoclipuri, în reclame, onorăm toate interviurile și aparițiile în mass-media, colaborăm și cu alte teatre, cu filarmonici, cu instituții culturale, suntem profund implicați în industria muzicală pentru copii. Eu, sunt membru în patru asociații bazate pe voluntariat, pentru două dintre ele plătesc cotizații destul de ridicate, sunt directorul executiv al asociației culturale Kids Music Production, care are drept obiectiv identificarea și promovarea tinerelor talente. Totul se face prin oameni; și se poate, dați frâu liber imaginației!

— Unde vă putem vedea pe viitor, ce planuri aveți?

— Din păcate, cronometrul performanței bate și la noi în retragere, mă refer la apariția noastră pe scenă, ca balerini. Ne-au mai rămas doar câţiva ani în care putem fi văzuți în spectacole, din fericire. Secretul este să știi să te retragi cu fruntea sus. Mulți nu știu când să o facă. Vom continua însă să fim omniactivi de tot ce ține de cultură, oriunde vom fi chemați și oriunde avem tangență cu ceea ce știm cel mai bine să facem. Am absolvit și cursul unui postliceal, care îmi conferă dreptul de a lucra cu artiști și de a organiza spectacole, prin urmare… o altă perpetuare a vieții! Vă mulțumim, cu toată considerația!

Iulia Lișman

Mariana Velicu – remember

Colega noastră Mariana Velicu a plecat, la 4 mai 2016, în Săptămâna Luminată, să moară puțin și prea devreme! A fost, după casiera Doina Țintilă (decedată în 2008), a doua colegă care a căzut la datorie, în plină activitate. Născută într-o zi de 16 decembrie, ca Beethoven, doamna Mariana Velicu a împlinit visul mamei sale, Veronica Burcea, de a se face violonistă, vioara intrându-i la suflet din copilărie. A absolvit, în 1972, Liceul de Muzică și Arte Plastice din Pitești și, în 1976, Facultatea de Compoziție și Muzicologie a Conservatorului „Ciprian Porumbescu" din București. A fost profesoară de vioară la Liceul „Dinu Lipatti" din Pitești, îndrumând sute de tinere talente și, încă de la înființarea Filarmonicii Pitești, în 2007, a fost artist instrumentist vioară în orchestra simfonică, susținând sute de concerte. Sfârșită nedrept de repede, la doar 62 de ani împliniți, viața doamnei Mariana Velicu a fost dedicată în întregime viorii, pregătirii elevilor și scenei (a avut activitate concertistică și înainte de 1989, în orchestra cadrelor didactice). În ultimii ani și, mai ales, în ultima lună de viață, a luptat cu boala necruțătoare de care suferea (și care recidivase) cu zâmbetul pe buze, până în ultima clipă! Concertul din 5 mai al Filarmonicii Pitești, cu „Anotimpurile", i l-am dedicat doamnei Mariana Velicu ! Se odihnește, din 6 mai, la Cimitirul Găvana-Textila din Pitești (J.D.).

S-a rugat şi a primit

„...artista n-a mai lipsit de la nici un concert. Până în 2016 când cortina s-a tras pentru totdeauna".

Cum se întâmplă în cazul multor artişti, şi micuţa Mary, cum îi spuneau apropiaţii, manifesta înclinaţii spre genul care avea să-i aducă faimă. S-a născut cu câteva zile înaintea Crăciunului din anul 1953 şi având parte de susţinerea familiei, şi-a urmat drumul la care visa: o carieră în muzica instrumentală. În 1972 a absolvit Liceul de Muzică şi Arte Plastice. Nu s-a mulţumit cu atât, ci a avut ambiţia de a merge mai departe, imaginându-şi ziua în care se va afla pe o scenă mare, sub lumina reflectoarelor. Îmbina însă pregătirea cu ceasurile petrecute în biserică. Avea de partea ei tinereţea, frumuseţea şi entuziasmul şi se ruga cu credinţa că poate muta munţii din loc. Şi i-a mutat, intrând la Conservatorul „Ciprian Porumbescu" în vremea în care acolo se ajungea mai greu decât la medicină!

Dascăl desăvârşit

Anii au trecut şi a ajuns cadru didactic. I-au trecut prin mână multe serii de elevi ai Liceului de Artă „Dinu Lipatti“ din Piteşti şi, după cum spun ei, doamna Mariana Velicu nu le era doar profesoară, ci o adevărată prietenă, soră, mamă! Avea nu doar vocaţie de dascăl, ci şi un dar aparte, acela de a-şi apropia oamenii. O relaţie deosebită s-a statornicit şi între ea şi ceilalţi profesori, unii dintre ei artişti cu orgoliu proverbial, Mara Diaconu, Carmen Oprescu, Ion Pantilie, Şerban Popescu, Nicolae Georgescu. În vara anului 2015, în cadrul revederii unei promoţii de elevi, Mariana Velicu şi-a revăzut foşti elevi şi colegi de cancelarie. Emoţii, amintiri depănate, fotografii, ultimele...

www.My-Software.co.uk

Vioară stropită cu lacrimi

Ziua de 25 mai 2007 a fost cea mai fericită din viaţa Marianei Velicu. Era primul concert al Filarmonicii piteştene de-abia constituite, şi acolo, pe scena Teatrului „Al. Davila“, în timp ce orchestra cânta Simfonia cincea de Beethoven, artista a plâns. După zeci de ani, i se împlinise visul. Colegii îşi amintesc starea de graţie a profesoarei care militase ani la rând pentru înfiinţarea instituţiei. Scruta sala cu privirea, mânuia arcuşul şi lacrimi strălucitoare se scurgeau pe vioara cu care-şi fermeca auditoriul. Ca dovadă a nivelului profesional la care ajunsese, conducerea Filarmonicii a considerat un mare câştig angajarea Marianei Velicu. Şi artista n-a mai lipsit de la nici un concert. Până în 2016, când cortina s-a tras pentru totdeauna.

Semn de sus

Ziua înmormântării va rămâne memorabilă pentru toţi cei prezenţi. O zi însorită, cu cimitirul „Textila“ din Găvana scăldat în lumina soarelui de primăvară. La slujba de la biserica „Tuturor Sfinţilor“, preoţii au subliniat trăsăturile de caracter ale celei aflate pe catafalc şi peste 500 de oameni, prieteni, muzicieni, artişti plastici, melomani au plâns şi s-au rugat pentru sufletul ei. În clipa în care sicriul a fost coborât în groapă, pe neaşteptate, cerul s-a întunecat de parcă-ar fi fost noapte şi sau auzit trei tunete asurzitoare! Tradiția spune că acesta e semnul că s-au deschis cerurile şi a fost primit sufletul celui înmormântat.

365 de flori!

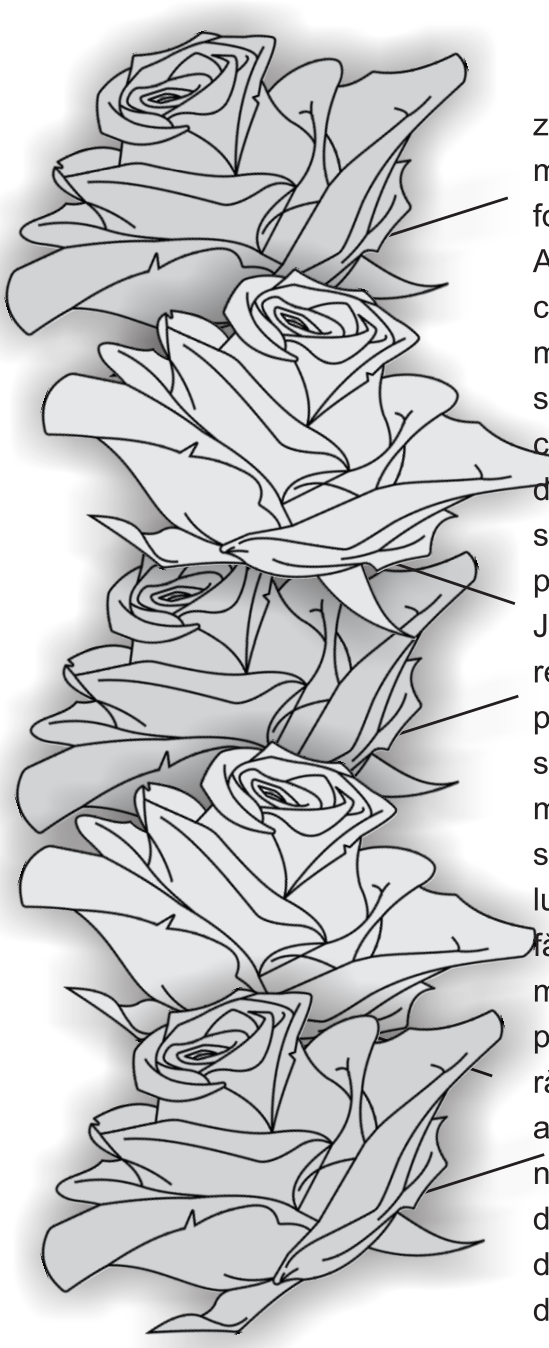

Ieri s-a împlinit un an de la moartea artistei şi în ultimele zile tot mai mulţi dintre cei care au cunoscut-o au mers la mormântul Marianei Velicu ca-ntr-un pelerinaj. Câţiva dintre foştii ei elevi de la Liceul „Dinu Lipatti“ au avut o iniţiativă inedită. Au numărat florile plantate de familie pe mormânt, precum şi pe cele aflate în ghivecele şi vazele care încadrează crucea de marmură albă. Apoi au mai adus alte flori, pentru ca numărul lor să ajungă fix la 365! Adică o floare pentru fiecare zi trecută de când iubita lor profesoară se află în ceruri. În semn de omagiu, directorul Filarmonicii a trecut în cele 200 de caiete-program ale spectacolului de aseară un scurt text în care a evocat personalitatea artistei, alături de o fotografie. Ieri dimineaţă, Jean Dumitraşcu era trist şi cu glasul stins ne-a mărturisit că retrăieşte durerea simţită atunci când a primit vestea. A fost o pierdere imensă pentru instituţie şi, se-nţelege, concertul de joi seara i-a fost dedicat celei care a rămas în memoria colectivă a melomanilor piteşteni drept „Regina Viorii“. La sfârşitul săptămânii, directorul va merge la cimitir pentru a aprinde lumânări la crucea inegalabilei violoniste şi va descoperi, cum au făcut-o alţii până acum, straniul fenomen care se petrece la mormântul Marianei Velicu. După ce-şi va fi revenit din uimirea provocată de bradul crescut în apropierea crucii, cu crengile răsfirate, asemeni unor braţe de om, va fi învăluit de o mireasmă asemănătoare celei de mir şi tămâie. Un iz atât de puternic, nefiresc, îmbătător, care frapează pe oricine se apropie. Sutele de flori de diverse specii, bucură simţul olfactiv cu parfumuri discrete, dar nu pot fi sursa acelei misterioase miresme care duce pe oricine cu gândul la raclele purtătoare de moaşte...

(articol apărut în „Argeșul orthodox”, 5-7 mai 2017)

Eduard Tomaziu

Portretul unei tinere pianiste, Ruxandra Boariu

Ruxandra Boariu este o tânără pianistă. A început studiul pianului sub îndrumarea profesoarei Liana Cirstulescu în cadrul Liceului de Artă „I.St. Paulian". În 2013 a absolvit Colegiul Național de Muzică „George Enescu", la clasa doamnei profesoare Elisa Barzescu.

Povestea carierei ei a început în jurul vârstei de șase ani. A studiat în Turnul Severin până în clasa a X-a, apoi s-a mutat la București. Drumul ei artistic a fost lin, nu a fost o fire competitivă, a fugit mereu de concursuri și olimpiade. Ca orice artist complet, Ruxandra a făcut canto câțiva ani. Îi place să interpreteze și vocal, dar timpul nu îi mai permite, își canalizează resursele doar ssre pian. Este fascinată de jazz, îi place Rita James și Ella Fitzgerald. Ca artist și om, spune că o definește sinceritatea și plăcerea de a cânta la pian. Emoțiile o complesesc de fiecare dată când urcă pe scenă, dar încearcă mereu ca aceste trăiri să fie constructive.

Își petrece alături de pian trei sferturi din zi, este îndrăgostită de acest instrument, fiindu-i complet dedicată și fidelă. Chiar dacă a sacrificat multe lucruri pentru pian, nu se va opri aici. Stă în sala de studiu cu prețiosul instrument până când „o dă cineva afară". Nu își imaginează viața fără muzică, nu ar ști unde să se apuce, de aceea se gândește foarte serios să își asigure mâinile. Brahms este cel care o face să viseze pianul ori de câte ori îi interpretează compozițiile.

Iulia Lișman

Dinu Lipatti – Scrisori

Eveniment editorial

La Editura muzicală GRAFOART, au apărut, în condiții tipografice excepționale, două tomuri impozante, cuprinzând o parte din corespondența lui Dinu Lipatti, ambele fiind îngrijite de Monica Isăcescu și Ștefan Costache, cu prefețe semnate de Grigore Bărgăuanu. Primul volum reunește corespondența cu profesorii Mihail Jora, Florica Musicescu și Boulanger, iar cel de-al doilea scrisori către, și de la, Clara Haskil, George Georgescu, Paul Sacher, Henri Gagnebin și Nikita Megaloff (J. D.)

Viața pianistului Dinu Lipatti povestită de mama sa

La Editura Ordessos a Muzeului Județean Argeș, a apărut volumul scris de Ana Lipatti, *Viața pianistului Dinu Lipatti povestită de mama sa*. Este versiunea integrală a cărții *La douleur de ma vie* a Anei Lipatti, în traducerea Ileanei Corilă, față de volumul apărut în 1975, la Editura Litera. În plus, volumul beneficiază de un bogat material documentar și iconografic din colecțiile Muzeului Județean Argeș.

Cuvântul-înainte la această ediție îi aparține Florentinei Cojocaru, iar postfața este semnată de Jean Dumitrașcu (I.T.)

Program de activități al Filarmonicii Pitești
Septembrie 2017 – iunie 2018

Luni, 4 septembrie, ora 19.00
Concert cameral umanitar *cu participarea extraordinară a violonistului Alexandru Tomescu* – în parteneriat cu Camera de Comerț și Industrie Argeș

Joi, 14 septembrie 2017, ora 19.00
Concert simfonic de deschidere a stagiunii a 11-a
Dirijor: Tiberiu Oprea ● Solist: Răzvan Suma (violoncel)
Program: J. Haydn – *Concertul pentru violoncel și orchestră în Do majo*r
J*ohn Ireland/Mattew Forbes – Sonata pentru violoncel*
J. Brahms – *Simfonia a 2-a în Re major, op. 73*

Sâmbătă, 16 septembrie 2017, ora 20.00
Acusticul de Weekend
Trupa de rock alternativ *COMA*

Joi, 21 septembrie 2017, ora 19.00
Cântec de mers mai departe
Concert vocal – simfonic
Dirijor: Andrei Tudor ● Solistă: Alexandra Ușurelu
Program: Uvertura nr. 2 "Indie stories" (compozitor Bobby Stoica), instrumental; Acesta-i sufletul meu (compozitor și textier Bobby Stoica); Când zâmbești (compozitor și textier Cornel Ilie, arr. Bobby Stoica); Mai bine în doi (compozitor și textier Bobby Stoica); Amar pelos dois (compozitor și textier Luisa Sobral, arr. Andrei Tudor); Suflet, rămâi pur (compozitor și textier Bobby Stoica); Fuga Pământului (compozitor și textier Bobby Stoica); Beautiful that way (compozitor Nicola Piovani, textier Achinoam Nini, arr. Andrei Tudor); Ție (compozitor Mircea Rusu, textier Radu Gyr, arr. Bobby Stoica); Teama (compozitor și textier Bobby Stoica); Both sides, now (compozitor si textier Joni Mitchell, arr. Andrei Tudor); Ceva se intampla cu noi (compozitor si textier Bobby Stoica); Am să fiu eu casa ta (compozitor si textier Bobby Stoica); Prețul corect (compozitor Walter Dionisie, textier Anca Dionisie, arr. Bobby Stoica); La capătul lumii (compozitor și textier Bobby Stoica); Cântec de mers mai departe (compozitor și textier Bobby Stoica)

Vineri, 22 septembrie 2017, ora 17.00
Marin Ioniță *88* – Spectacol literar-muzical dedicate aniversării scriitorului Marin Ioniță, Cetățean de onoare al municipiului Pitești

Sâmbătă, 23 septembrie – duminică, 24 septembrie
Festivalul național de muzică pop și music hall „Copiii lumii cântă", ediția I – În parteneriat cu Asociația „Musicando Con Adina Sima"

Joi, 28 septembrie 2017, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Alexandru Ganea ● Solistă: Ioana Goicea (vioară)
Program: Gioacchino Rossini - Uvertura la opera „Coțofana hoață"
N. Paganini - Concertul pentru vioară şi orchestră nr.1 în Re major,Op.6
F. Mendelssohn - Bartholdy - Simfonia nr.1 în Do minor, Op.11

Sâmbătă, 30 septembrie 2017, ora 20.00
Acusticul de Weekend
Trupa *The Mono Jacks*

Miercuri, 4 octombrie 2017, ora 10.00-10.25
Școala Altfel/ Porți deschise la Filarmonica
Vizita: Luminișul Pădurii

Joi, 5 octombrie 2017, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Tiberiu Oprea ● Solist: Gabriel Croitoru (vioară)
Program: P.I. Ceaikovski – Concertul pentru vioară și orchestră în Re major, Op.35
Antonín Dvořák – Simfonia a noua în Mi minor, „Din lumea nouă", Op.95

Luni, 9 octombrie 2017, ora 19.00
Pian la patru mâini. Recital extraordinar Valentin Gheorghiu și Roxana Gheorghiu. Deschiderea stagiunii cameral 2017 – 2018 a Filarmonicii Pitești
Program: W.A. Mozart – Sonata în Re major
Fr. Schubert – Fantezia op. 103 în Fa minor / Fr. Schubert – Grand Rondeau Op.107 în La major
Cl. Debussy – Mică Suită (En Bateau, Cortege, Menuet, Ballet 5) / G. Enescu – Rapsodia Română Op. 11 nr. 1 în La major

Joi, 12 octombrie 2017, ora 19.00
Beethoven
Concert simfonic extraordinar
Dirijor: Theo Wolters (Olanda) ● Solistă: Luiza Borac (pian)
Program: Beethoven - Concertul pentru pian nr 5, *Imperialul;* Beethoven – Simfonia nr. 3, *Eroica.*

Vineri, 13 octombrie, ora 19.00
Acusticul de weekend
Trupa Grimus

Sâmbăta, 14 octombrie 2017, ora 10.00
Pe aripile poeziei , ediția a 13-a
Concurs județean de interpretare a poeziei, monolog și scenete
Organizator principal: Școala Populară de Arte Pitești.

Luni, 16 octombrie 2017, ora 19.00
Concert cameral
Zona Imaginarium
Soliști: Horia Maxim (pian), Mihaela Anica (flaut), Laura Buruiană (violoncel). Multimedia live: Cătălin Crețu.
Program: Cătălin Crețu – „Post-Cadenza" (violoncel solo)
Wolfram Wagner - Trio pentru flaut, violoncel și pian; Dinu Lipatti - Sonatina pentru mâna stângă (pian solo) Dan Dediu - Habanera pentru flaut și violoncel; Bohuslav Martinu - Trio pentru flaut, violoncel și pian.

Joi, 19 octombrie 2017, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Mădălin Voicu ● Solistă: Maria Marica (vioară)
Program: A. Corelli –Sarabande, Giga, Badinerie; W.A. Mozart – Concertul nr. 5 pentru vioară și orchestră în La major; Fr. Schubert – Simfonia a cincea în Si bemol major.

Sâmbătă, 21 octombrie, orele 10-16
Concursul național de Pantomimă și Teatru Mimat „Gest și Imagine"
Organizator: Asociația națională a Surzilor – Filiala Argeș (Dinu Marian).

Duminică, 22 octombrie, ora 19.00
„West meets East. Enescu, Menuhin. Shankar"
Concert cameral extraordinar
Soliști: Alexandru Tomescu (vioara Stradivarius), Sînziana Mircea (pian), Rohan Dasgupta (sitar), Udhai Mazumdar (table), Bhaskar Das (bansuri)
Program: George Enescu – Sonata nr. 3 pentru vioară și pian în La minor; Ravi Shankar - "Prabhati" (în Raga Goonkali) pentru vioară și tabla; Raga & Tala pentru sitar, bansuri și tabla (compoziție de muzică clasică indiană); George Enescu - Sonata a III-a „en caractere populaire roumain" pentru pian și vioară; Ravi Shankar – „Raga Piloo", pentru vioară, sitar și tabla; Ravi Shankar – „Morning Love", pentru bansuri, vioară și tablă; Udhai Mazumdar – „Tribute to the masters" (primă audiție) pentru sitar, bansuri, vioară și tablă.

Luni, 23 octombrie 2017, ora 19.00
,,O călătorie în lumea dansului"
Concert cameral
Musica ViVa (Andreea Butnaru, pian, Florin Mitrea, violoncel. Invitat special: Tiberiu Oprea, vioară)
Program: R. Schumann - Piese în ton popular pentru pian și violoncel; Ermanno Wolf-Ferrari - Introduzzione e Baletto pentru vioară și violoncel; M. de Falla - Șase cântece spaniole pentru violoncel și pian; B. Bartok - Dansurile românești pentru violoncel și pian; Fr. Poulenc - Ballabile pentru violoncel și pian; L. van Beethoven - Variațiuni Op. 121 a pentru pian, vioară și violoncel.

Joi, 26 octombrie 2017, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Florin Totan ● Soliști: Meda Stanciu (vioară), Florin Ionescu-Galați (vioară)
Program: A. Vivaldi – Concert pentru două viori și orchestră în La minor, op.3 nr.8; J. S. Bach – Concert pentru două viori și orchestră în Re minor, BWV 1043; W.A. Mozart – Simfonia nr. 41 în Do major, „Jupiter"

Sâmbătă, 28 octombrie 2017, ora 18.00
Festival național de Folk „TrivaleFest", ediția a 3-a
Organizator: Centrul Cultural Pitești

Luni, 30 octombrie 2017, ora 19.00
Vă place Beethoven?
Concert cameral
Soliști: Răzvan Suma (violoncel) și Daniel Goiți (pian)

Joi, 2 noiembrie 2017, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Tiberiu Oprea ● Soliști: Mihai Sîrbu (corn), Ioan Gabriel Luca (corn)
Program: Christoph Willibald Ritter von Gluck – „Dansul spiritelor binecuvântate" din „Orfeu și Euridice"; Christoph Willibald Ritter von Gluck - Uvertura la opera „Orfeu și Euridice"; Joseph Haydn - Concertul pentru doi corni și orchestră în Mi bemol Major; Joseph Haydn - Simfonia nr. 104 în Re major„Londoneza".

Vineri, 3 noiembrie 2017, ora 09.00
„Erasmian European Youth Parliament"
Conferință publică
Organizator: Colegiul Național „I.C. Brătianu"

Luni, 6 noiembrie 2017, ora 19.00
Românește
Concert cameral cu muzică românească și prelucrări folclorice ale compozitorilor români. Expoziție de artă populară de la Curtea de Argeș (Nichita Sandu)
Soliști: Ștefan Ignat (bariton), Marta Sandu (soprană), Corina Murgu (vioară), Ioana Maria Lupascu (pian)
Program: Ioan Dobrinescu - Masquerade (Variatiuni pe tema Mocirita); Ioan Dobrinescu - Fantezia pe tema Lie Ciocârlie _ guy bacos; George Enescu -Sonata a III -a in caracter popular românesc, pentru vioara și pian -pagini alese din muzica vocala românească: Tiberiu Brediceanu, Nicolae Bretan, Aurel Eliade, Felicia Donceanu, George Grigoriu, Dumitru Capoianu.

Joi, 9 noiembrie 2017, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Radu Ciorei ● Solist: Horia Maxim (pian)
Program: Richard Strauss – „Burlesca" pentru pian și orchestră în re minor; P.I. Ceaikovski - Simfonia a VI-a in si minor, „Patetica".

Luni, 13 noiembrie 2017, ora 19.00
„Bienvenue á Paris"
Concert cameral de muzică franţuzească
Soliști: Ecaterina Luculescu (voce), Fernando Mihalache (acordeon/bandeon), Ciprian Pop (chitara), Paul Luculescu (vibrafon/percutie).

Joi, 16 noiembrie 2017, ora 19.00
Tango simfonic
Concert vocal-simfonic
Dirijor: József Horváth ● Soliști: Analia Selis (voce), Omar Massa (bandoneon) și Mariano Castro (pian, Argentina)
Orchestrația muzicală: Mariano Castro
În program: Oblivion - tango (Astor Piazzolla); Zaraza - tango - (Benjamín Tagle Lara, versuri în română: Ion Pribeagu); Nostalgias - tango (Juan Carlos Cobián, versuri: Enrique Cadícamo); Flor de lino - vals/tango (Hector Stamponi, versuri: H.Expósito); Milonga Sentimental - milonga (Sebastián Piana, versuri:H. Manzi) Los mareados - tango (Juan Carlos Cobián, versuri: Enrique Cadícamo); Como dos Extraños-tango (Pedro Laurenz, versuri: J. Contursi); Se dice de mi - milonga (Francisco Canaro text: I. Pelay) ; Mana birjar - tango (Nell Martini, versuri: Dem. Dubal); Cadenza piano "Adios Nonino" / Verano Porteño (Astor Piazzolla); El día que me quieras - tango (Carlos Gardel, versuri: Alfredo Le Pera); Palomita blanca
- vals/tango (A. Aieta, versuri: F. García Jiménez); Vrei să ne întâlnim sâmbătă seara? - tango (Ion Vasilescu, versuri: Nicușor Constantinescu și Nicolae Vlădoianu); Cambalache - tango (Enrique Santos Discépolo); Baldosa floja - milonga (F.Sassone - J. Boccazzi, versuri: D. Gilardoni); Por una cabeza - tango (Carlos Gardel, versuri: A. Le Pera) ; El choclo - tango (Ángel Villoldo, versuri: E. Discépolo si M. Catán).

Vineri, 17 noiembrie 2017, ora 14.00
Ziua Filosofiei la Pitești
În program, Ars Nova, Fanfara Argeșul, Corul Veteranilor etc.
Organizator: Asociația pentru sprijinirea elevilor, a cadrelor didactice și a persoanelor cu dizabilități „Pro-Educația" (prof. Doina Pătrașcan).

Luni, 20 noiembrie 2017, ora 19.00
Ansamblul de 14 chitare al Academiei de Muzică „Gh. Dima" din Cluj-Napoca
Conducerea muzicală: conf.univ.dr. Constantin Andrei
Program:Adrian Andrei - Transylvanian Dances; Georg Philipp Telemann - Concerto În D major Jean Gaufriau - Quatre Esquisses; Franz Schubert - Moment muzical Nr.3; Stepan RAK - Rumba; Gentil MONTAÑA - Porro; Manuel PENELLA - El Gato Montes.

Joi, 23 noiembrie 2017, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Alexandru Mija ● Solist: Denis Ivanov (pian)
Program: L.v. Beethoven – Uvertura „Egmont"; M. Ravel - Concertul pentru pian și orchestră în Re major pentru mâna stângă; L.v. Beethoven - Simfonia a IV-a.

Vineri, 24 noiembrie 2017, ora 19.00
„Emotion piano duo"
Concert cameral
Lea Ioanna Adam (pian) și Denis Ivanov (pian)
În program, lucrări de Fr. Chopin, C. Franck, S. Rachmaninov, Fr. Liszt, M. de Falla ș.a.

Sâmbătă-duminică, 25-26 noiembrie, ora 18.00
Festivalul național de muzică lăutărească veche „Zavaidoc", ediția a 12-a
Organizator: Centrul Cultural Pitești

Joi, 30 noiembrie, ora 19.00
Concert vocal-simfonic dedicat Zilei Naționale a Romaniei
Dirijor: Tiberiu Oprea ● Soliste: Daniela Vladescu (soprană) și Bianca Ionescu (soprană)
În program: Gherase Dendrino - Aria Martei din Lăsați-mă să cânt; George Grigoriu - Muzica e viața mea, arie din opereta Valurile Dunării; Florin Comișel - Aria Măriucăi din Culegătorii de stele; Tiberiu Brediceanu - Doina Stăncuței din opera La seceriș; Gherase Dendrino - Tu... , aria Berthei din Lăsați-mă să cânt; Florin Comișel - Aria Ioanei din Răspântia; George Enescu - 2 Lieduri pe versuri de Clement Marot; Tiberiu Olah - Suita simfonică Mihai Viteazul [fragment]; George Enescu - Rapsodia română în Re major, op. 11 nr. 2.
În program, arii de Gherase Dendrino, George Grigoriu, Florin Comisel, Tiberiu Bradiceanu, lieduri de George Enescu
Tiberiu Olah - Suita simfonică „Mihai Viteazul" ; George Enescu - Rapsodia română în Re major Op. 11 nr. 2.

4 decembrie , ora 19.00
Recital cameral
Ruxandra Boariu (pian) și invitatele sale: Renata Eunis Băluță (vioară), Raluca Maria Constantin (vioară)
Program: L.v. Beethoven – Sonata nr. 23-a pentru pian, „Appassionata", op. 57; J. Brahms –Intermezzi, op. 117
Moritz Moszkowski - Suita pentru două viori și pian, op. 71.

Joi, 7 decembrie 2017, ora 19.00
Jazz simfonic
Dirijor: Răzvan Metea ● Solist: Cornel Bucsa (vioara)
În program: John Klenner / Jimmy Carroll - Just Friends; Brooks Bowman / Joe Lipman - East of the Sun; Matt Dennis / Tom Adair / Jimmy Carroll - Everything Happens to Me; Cole Porter / Johhny Carisi - I've Got You Under My Skin; David Raksin / Joe Lipman - Laura; George Gershwin / Jimmy Carroll - Summertime; Cole Porter / Jimmy Carroll - What Is This Thing Called Love; George Gershwin / Nelson Riddle - Embreaceable You; Michel Legrand - You Must Believe In Spring; Django Reinhardt - Minor Swing; Django Reinhardt - Nuages.

Luni, 11 decembrie 2017 , ora 17.00
Școala „Marin Preda" Pitesti – spectacol/serbare

Miercuri, 13 decembrie 2017, ora 19.00
Dirijor: Ștefan Novak ● Solist: Alexandru Tomescu (vioara Stradivarius)
Johann Strauss jr - Caliostra în Viena (Caliostro in Wien); Mozart - concertul nr. 2 pentru vioară și orchestră; George Enescu – Poema Română.

Duminica, 17 decembrie 2017, ora 10.00
„Dar din dar se face raiul", spectacol umanitar
Organizator: Asociația de Sprijin a Copiilor Handicapați Fizic din Pitești

Luni, 18 decembrie 2017, ora 10.00
Grădinita „Îngerașii" Pitești - serbare

Luni, 18 decembrie 2017, ora 18.00
Zugraful, de Florian Silișteanu...
Teatru, film, muzică... (Daniel Onofrei, Cezara Dafinescu, Magda Pușcaș)

Marți, 19 decembrie 2017, ora 19.00
Liceul „Dinu Lipatti" Pitești – spectacol-serbare de Crăciun

Joi, 21 decembrie 2017, ora 19.00
Gală vieneză. Concert vocal-simfonic extraordinar de Crăciun
Dirijor: Mircea Holiartoc ● Soliști: Mihaela Alexa (soprană) și Mario Vasiliu (tenor)
Program: Johann Strauss Jr.- *Valsul Dunărea albastră; Emmerich Kálmán -Heia in den Bergen, aria Silviei din Silvia, Act. I, nr. 1;* Franz Lehar -*Dein ist mein ganzes Hertz, arie din Țara Surâsului;* Antonin Dvořák -*Cântecul lunii, arie din Rusalka, Aram Haciaturian -Vals din suita Masquerade;* Giacomo Puccini -*E lucevan le stelle, arie din Tosca;* Franz Lehar -*Meine Lippen, sie küssen so heiss, aria Giudittei;* Ernesto de Curtis -*Non ti scordar di me;* Josef Strauss -Polca *Fără griji (Ohne Sorgen);* Johann Strauss Jr. -*Tunete și fulgere;* Frederick Loewe -*I could have danced din My Fair Lady;* Franz Lehar -*Iubește-mă, duet Hanna - Danillo din Văduva veselă; Leroy Anderson -A Christmas Festival;* Irving Berlin *White Christmas;* Hugh Martin -*Have Yourself a Merry Little Christmas* [aranjament Sorin Zlat ; Jule Styne - *Let it snow! Let it snow!* [aranjament Sorin Zlat jr.]; Emil Monția -*Sus la poarta raiului* ; Giuseppe Verdi -*Libiamo ne' lieti calici din Traviata.*

Vineri, 22 decembrie, ora 16.00
Școala Nr 3 „Ion Pillat" Pitești – spectacol/serbare

Joi, 11 ianuarie 2018, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Tiberiu Oprea ● Solistă: Simina Croitoru (vioară)
Program: Ernest Chausson – Poem, op. 25; Pablo de Sarasate – Melodii lăutărești, op. 20; G. Bizet –Suita „Carmen" nr. 1; G. Bizet –Suita „Carmen" nr. 2.

Joi, 18 ianuarie 2018, ora 19.00
Mozartiana (1)
Concert simfonic
Dirijor: Theo Wolters (Olanda) ● Soliste: Leonie Wolters (flaut, Germania) și Miruna Vidican (harpă)
Program: W.A. Mozart - Simfonia nr. 34 în Do major, KV 338; W.A. Mozart – Concertul pentru flaut, harpă și orchestră în Do major ; W.A. Mozart - Simfonia nr. 35 în Re major, *Haffner.*

Joi, 25 ianuarie 2018, ora 19.00
Mozartiana (2)
Concert simfonic
Dirijor: Cristian Oroșanu Solist: Ioan Dragoș Dimitriu (pian)
Program: W.A. Mozart – Uvertura la „Nunta lui Figaro", KV 492; W.A. Mozart – Concertul pentru pian și orchestră nr. 20 în re minor, KV 466; W.A. Mozart – Simfonia nr. 39 în Mi bemol major, KV 543.

Joi, 1 februarie 2018, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Alexandru Ganea Solist: Ion Bogdan Ștefănescu (flaut)
Program: Arcangelo Corelli - Concerto Grosso în Do major, op.6, nr.10 (Solisti: Madalin Sandu, Vlad Railean, Paul Oneci)
Saverio Mercadante - Concertul pentru flaut și orchestră în mi minor; Franz Schubert - Simfonia nr.1 în Re major, D.82.

Joi, 8 februarie 2018, ora 19.00
Mozartiana (3) Concert simfonic
Dirijor: Gheorghe Iliuță ● Solist: Toma Popovici (pian)
Program: W.A. Mozart – Uvertura la opera „Don Giovanni"; W.A. Mozart – Concertul pentru pian și orchestră nr. 25 în Do major, KV 503; W.A. Mozart – Simfonia nr. 40 in sol minor.

Joi, 15 februarie 2018, ora 19.00
Gioachino Rossini și bucuria de a tr*ăi.* Concert simfonic
Dirijor: Florin Totan
În program, uverturi la opere celebre de Gioachino Rossini -„Bărbierul din Sevilla", „Italianca în Alger", „Coțofana hoață", „Cenușăreasa", „Semiramide", „Wilhelm Tell".

Joi, 22 februarie 2018, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Tiberiu Oprea ● Solista: Andreea Dumitrescu (pian)
Program: Claude Debussy – Dans sacru și Dans profan pentru pian și orchestră; Dmitri Șostakovici – Concertul pentru pian nr. 2, în Fa major, op.102; Edvard Grieg – Suita nr. 1 din Peer Gynt, op.46; Edvard Grieg – Suita nr. 2 din Peer Gynt, op.55.

Joi, 1 martie 2018, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Costin Adrian Grigore ● Solistă: Rebekka Hartmann (vioara Stradivarius, Germania)
Program: Felix Mendessohn-Bartoldy; Concertul pentru vioară şi orchestră în Mi minor; Simfonia nr. 5, op. 107, Reforma.

Joi, 8 martie 2018, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Tiberiu Oprea ● Soliști: Răzvan Hamza (vioara) și Florin Mitrea (violoncel)
Program: Johannes Brahms – Dublu concert pentru vioara, violoncel si orchestra in la minor, op.102; Felix Mendelssohn-Bartoldy – Suita „Visul unei nopti de vara".

Joi, 15 martie 2018, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Jozsef Horvath ● Solist: Gabriel Gyarmati (trompetă)
Program: Telemann – Sonată de concert pentru trompetă și orch în Re major; J. Chr. Bach – Uvertura operei Amadis des Gaules; Torelli – Concert pentru trompetă și orchestră în re major; J. Haydn – Simfonia nr. 94 *Surpriza.*

Vineri, 16 martie 2018, ora 19.00
TEODORA GHEORGHIU NATIONAL TOUR
Recital de arii și lieduri de Bellini, Verdi, Donizetti, Mozart si Rossini, susținut de Teodora Gheorghiu (soprană, Elveția), Clementina Ciucu (pian)
Program: Bellini-Il pirata- Imogene "Col sorriso d'innocenza"; Verdi - La Traviata- Violeta- " Sempre libera"; Donizetti - Lucrezia Borgia - Lucrezia "Com'e bello quale incanto"; Mozart - Nunta lui Figaro - Susanna «Deh vieni »; Ros sini - Semiramide - Semiramide "Bel raggio lusinghier"; Rossini - La donna del lago – Elena »
Tanti affetti in tal momento»

Joi, 22 martie 2018, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Matei Pop ● Solist: Razvan Dragnea (pian)
Program: L.van Beethoven – Uvertura „Coriolan", Op.62; Fr. Liszt – Concertul nr. 2 pentru pian și orchestra in La major
Antonín Dvořák -Simfonia Nr. 8 în Sol major, op. 88.

Vineri, 23 martie 2018, ora 19.00
Spectacol de muzica traditională iraniană
Asociaţia Culturală „Multiculture", cu sprijinul Ambasadei Republicii Islamice Iran şi al Asociaţiei de Prietenie Iran-România.
În program, ansamblurile „Keyhan" şi „Shanazie" din Iran. Vor urca pe scenă Sepideh Jafari, Niloofar Ravan, Farid Ghanbari, Nasim Mirarmandehi şi Azadeh Hasanpanah (toţi interpreţi la tanbour), Fatemeh Bozorgi (daf) şi Mahdi Tafakorimanesesh.

Marti, 27 martie 2018, ora 11.00
27 martie 1918 - 27 martie 2018. Centenarul Unirii Basarabiei cu România
Simpozion științific dedicat Unirii de la 27 martie 1918, organizat de Primăria Municipiului Pitești și Facultatea de Istorie a Universității din Pitești și Centrul de Cercetare Istorică, Arheologică şi de Patrimoniu "Gheorghe I. Brătianu"
Conf. univ. dr. Aurelian Chistol – „Aspecte legate de începuturile activităţii Sfatului Ţării din Basarabia (noiembrie-decembrie 1917)"; Lect. univ. dr. George Ungureanu – „Premisele şi contextul revoluţiei naționale din Basarabia (1917-1918)"; Lect. univ. dr. Alina Marinescu – „Proclamarea independenţei Moldovei şi Declaraţia de Unire cu Ţara din 27 martie 1918" -Sala de ședințe a Primăriei Municipiului Pitești.

Marți, 27 martie, ora 12.00
Concert educativ „Școala altfel"
Școala „Mircea Eliade" Pitești

Marți, 27 martie, ora 18.00
Spectacol dedicat Unirii Basarabiei cu România
Spectacolul muzical-artistic susținut de artiști de la Chișinău: Liviu Știrbu (Artist al Poporului, laureat al Premiului Național, Maestru în Arte), Radu Dolgan (Artist al Poporului), Aliona Triboi, pianista Livyka Știrbu-Sokolov. (și Tiberiu Hărăguș)
Fragment din Concertul pentru pian - autor Liviu Știrbu, evoluează Livia Știrbu-Socolov; "Omul nu are alin" – muz. Liviu Știrbu, Txt. Tudor Țărnă, int. Aliona Triboi; "Măi bădită, bădișor" – autor Liviu Știrbu, it. Aliona Triboi; "Cânte Femeiesc"
– muz. Oleg Baraliuc, vers. Adrian Păunescu, int. Aliona Triboi; "Un dor în care zbor" – autor Liviu Știrbu, int. Liviu Știrbu; "Dac-ai fi…" – muz. Liviu Știrbu, txt. Eugen Rotaru, int. Aliona Triboi; "Bamboleo" – din repertoriul "Gipsy Kings", int. Aliona Triboi; "Codrii" – autor Liviu Știrbu, int. Liviu Știrbu; "I love you" – autor Liviu Știrbu, int. Liviu Știrbu; "Dar eu te mai iubesc" – Muz. Mihai Dolgan, txt. Ștefan Lozie, int. Radu Dolgan; "Basarabia" – muz. Mihai Dolgan, txt. Dumitru Matcovschi, int. Radu Dolgan; "Primavară, primavară"–muz. Mihai Dolgan, txt. Andrei Strâmbeanu, int. Radu Dolgan, Aliona Triboi , Liviu Știrbu; "De ce plâng chitarele" – muz. Mihai Dolgan, txt. Efim Crimerman, int. Radu Dolgan, Aliona Triboi, Liviu Știrbu; "Urare de viată lungă" – muz. Liviu Știrbu, Petre Toma, txt. Gheorghe Vodă.

Joi, 29 martie 2018, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Leonard Boga ● Solist: Vlad Dimulescu (pian)
Program: R. Schumann – Concertul în la minor pentru pian și orchestră; Cesar Franck - Simfonia în re minor.

Joi, 5 aprilie 2018, ora 19.00
Concert de Paște
Dirijor: Tiberiu Oprea ● Soliști: Mihai Ailenei (clarinet) și Daniel Radu (clarinet)
Program: Franz Krommer – Concertul pentru două clarinete și orchestră în E Flat Major, op91; Joseph Haydn - Ultimele șapte cuvinte ale lui Iisus pe cruce.

Joi, 12 aprilie 2018, ora 19.00
Festivalul de percuție de la Pitesti, ediția a 3-a
Dirijor : Gheorghe Iliuță ● Soliști: Soliști: Sorin Rotaru, Paul Luculescu, Gabi Barani, Mihai Rotariu, Alexandru Badea
Program: Paul Constantinescu - *Concert pentru orchestra de coarde*; Em. Sejourne - Concertul de marimba nr1; George Bizet/ Rodion Konstantinovici Șcedrin - Suita Carmenpentru percuție și orchestră de coarde.

Joi, 19 aprilie 2017, ora 19.00
Concert dedicat Simfoniei Lalelelor 41 (Muzica de film)
Dirijor: Simona Strungaru ● Solist:Valentin Ghita (oboi)
Program: Mozart - Eine Kleine Nacht Musik, Miklos Rozsa - Tema iubirii dinBen Hur, Alessandro Marcello - Andante din Concert pentru oboi în re minor, Ástor Piazzolla - Oblivion, Ennio Morricone - ' Gabriels Oboe din filmulMisiunea, John Williams - Theme fromSchindler's list, Strauss - Rosen aus dem Sudden, Strungaru - Valsul Crinilor * Satie - Gnossiennes & Gymnopedies *Yann Tiersen - La Valse D'Amelie Poulain *Shostakovich - Waltz 2 * Strauss - Voices of Spring Waltz* Ceaikovski - Valsul Florilor din Spărgătorul de Nuci.

Vineri, 20 aprilie 2018, ora 18.00
Seară de balet
Rozariul florilor - tematică romantică, clasică, neoclasică și contemporană
Colegiul național de coregrafie de la Chișinău (Eugen Gîrneț și Cristian Mîndriș, directori artistici)

Marți, 24 aprilie 2018, ora 12.00
Concert educativ
Școala gimnazială „I.L. Caragiale" Pitești, Școala gimnazială „Tudor Arghezi" Pitești, Școala George Topârceanu Miovei si Liceul „Iulia Zamfirescu" Mioveni.

Joi, 26 aprilie 2017, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Theo Wolters (Olanda) ● Solistă: Cristina Anghelescu (vioara)
Program:Johannes Brahms - Concert pentru vioară în Re major, op. 77; Dmitri Șostakovici - Simfonia nr. 9 în Mi bemol major, op. 70

Joi, 26 aprilie , Vineri, 27 aprilie, sâmbătă, 28 aprilie
Concursul de interpretare muzicală „ArgesisArt", ediția a 4-a

Joi, 3 mai 2018, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Gian Luigi Zampieri (Italia) ● Solista: Sînziana Mircea (pian)
Alexandru Flechtenmacher - *Hora Unirii*; Piotr Ilici Ceaikovski - *Concert nr. 1 pentru pian și orchestră în si bemol minor, op. 23;* J. Haydn – *Simfonia nr. 43*

V**ineri, 4 mai 2018, ora 17.00**
Concert festiv al orchestrei de cameră a Filarmonicii Pitești –în parteneriat cu Clubul Rotary Pitești
Dirijor: Mădălin Sandu ● Soliști: Lee Shinbum (tenor), Soyung Yu (soprană) și Adina Sima (mezzosoprană)

Joi, 10 mai 2018, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Mihail Agafița (Chișinău) ● Solistă: Livyka Stirbu-Sokolov(pian, Chișinău)
George Enescu - Imnul Regal din Poema română, op.1; George Gershwin - Rhapsody in Blue; Piotr Ilici Ceaikovski - *Simfonia nr. 4 în fa minor, op. 36*

Vineri, 11 mai 2018, ora 10.00
Premiile musicale „Dinu Lipatti"
În colaborare cu Muzeul Judetean Arges

Joi, 17 mai 2018, ora 19.00
Concert vocal-simfonic
Dirijor: Alexandru Iosub ● Solista: Soyung Yu (soprană, Coreea de Sud)
G.GERSHWIN I've got rhythm; L. BERNSTEIN I feel pretty (West side story); F. LOEWE Wouldn't be loverly (?) I ccould have danced all night (My Fayr Lady); G. BIZET Serenada spaniola; L. DELIBES Les filles de Caddix; R. ROGERS If I Loved you (?); M. LEIGH The imposible dream (Man of La Mancha).
2 KOREAN SONG
F. von SUPPE Uvertura CAVALERIA UȘOARĂ; OFFENBACH Uvertura ORFEU ÎN INFERN; J. GIMENEZ La boda de Don ALONSO; E. DOGA Gramophon - vals, Gingașa și tandra mea fiară - vals; SOUSA Marșul SEMPER FIDELIS; M. NEGREA Tarantella - din Suita PRIN MUNȚII APUSENI
În program, pagini muzicale celebre de G. Gershwin, L. Bernstein, F. Loewe, G. Bizet, L. Delibes, R. Rogers, M. Leigh, von Suppe, Offenbach, E. Doga, J. Gimenez, Sousa, M. Negrea s.a.

Vineri, 18 mai - sambata, 19 mai, ora 18.00
Festivalul coral internațional „Emanoil Popescu”, ediția a II-a
Organizatori: Primăria Municipiului Pitești, Asociația culturală „D.G. Kiriac” și Filarmonica Pitești

Duminică, 20 mai 2018, ora 18.00
Inaugurarea Cinematografului „București” de la Centrul Multifuncțional
*Filmul artistic „Bacalaureat” în regia lui Cristian Mungiu
*Filmul documentar: „Centenarul filmului românesc”, realizat de Agerpres

Luni, 21 mai 2018, ora 20.00
Concert extraordinar în aer liber de Ziua Pitestiului– Piața Primăriei Pitești
Dirijor: Alexandru Iosub ● Solist: So Iung (soprană, Coreea de Sud)
G.GERSHWIN I've got rhythm; L. BERNSTEIN I feel pretty (West side story); F. LOEWE Wouldn't be loverly (?), I ccould have danced all night (My Fayr Lady); G. BIZET Serenada spaniola; L. DELIBES Les filles de Caddix; R. ROGERS If I Loved you;
M. LEIGH The imposible dream (Man of La Mancha);
2 KOREAN SONGS
F. von SUPPE Uvertura CAVALERIA UȘOARĂ; OFFENBACH Uvertura ORFEU ÎN INFERN; J. GIMENEZ La boda de Don ALONSO; E. DOGA Gramophon - vals, Frumoasa mea bestie - vals; SOUSA Marșul SEMPER FIDELIS; M. NEGREA Tarantella - din Suita PRIN MUNȚII APUSENI

Marți, 22 mai 2018, ora 12.00
Concertul educativ „Petrică și lupul”, de S. Prokofiev
Școala Altfel pentru elevi de la Școala Ion Pillat Pitești, Școlile Micești și Valea Mare, Liceul tehnologic Vedea, Liceul tehnologic „Dacia”, Grădinița Castelul fermecat

Joi, 24 mai, aniversar, 11 ani de la primul concert
Concert simfonic aniversar românesc
Dirijor: Tiberiu Oprea ● Soliști: Răzvan Stoica (vioară), Andreea Stoica (pian)
În program, balada lui Ciprian Porumbescu, Balada lui Enescu, Moment muzical de Kirculescu etc.

Vineri, 25 mai 2018, ora 10.00
Concursul județean de dansuri populare pentru elevi
Scoala „Marin Preda”

Marți, 29 mai 2018, ora 12.00
Concertul educativ „Petrică și lupul”, de S. Prokofiev
Școala Altfel pentru școlilele „Alexandru Davila” și „Ion Minulescu” Pitești

Joi, 31 mai 2018, ora 19.00
HOMENAJE A ASTOR PIAZZOLLA . Concert simfonic
Dirijor: Jose Maria Ulla (Argentina)
Program: *OBLIVION, TANGAZZO, LAS 4 ESTACIONES PORTEÑAS, BALADA PARA UN LOCO*

Joi, 7 iunie 2018, ora 19.00
Festivalul „Tinere talente”, ediția a 8-a, concert simfonic
Dirijor: Tiberiu Oprea ● Solisti: La harpă: Andrei Olaru-Florea, clasa a XII-a (Colegiul Național „George Enescu” București); vioară: Gabriela-Raluca Hartac, clasa a VII-a, Colegiul „Dinu Lipatti” București, și Alin Țanea, clasa a VIII-a, același liceu bucureștean; pian: frații Alexandru Dumitru, clasa a IV-a, și Theodor Dumitru, clasa a XII-a, ambii elevi la Colegiul Național „George Enescu” din București; flaut: Maria-Gabriela Turcescu-Socaciu, elevă clasa a X-a la Liceul „Dinu Lipatti” Pitești; canto clasic: Ștefania Rădulescu, clasa a XII-a, Liceul „Dinu Lipatti” Pitești, Andreea Alexandra Apan, clasa a X-a, Liceul „Marin Sorescu ” Craiova, Andrei Mândescu și Andreea Iulia Dobre, elevi în clasa a X-a la Liceul „Dinu Lipatti” Pitești.

Joi, 14 iunie 2018, ora 19.00
Concert simfonic
Dirijor: Alexandru Ganea Solist: Mihai Ungureanu (pian)
Dinu Lipatti – *Dansurile românești pentru pian și orchestră;* Constantin Silvestri - Jocuri populare românesti din Transilvania, op.4.I

Joi, 21 iunie 2018, ora 19.00
Concert simfonic
„Feeria și poezia baletelor rusești”
Dirijor: Florin Totan ● Invitată Daniela Nane
Selecțiuni din Frumoasa din pădurea adormită, Lacul lebedelor și Spargatorul de nuci

Joi, 28 iunie 2018, ora 19.00
Concert vocal-simfonic de închidere a celei de-a 11-a stagiuni
Dirijor: Marius Hristescu ● Soliști: Lars Foser (bariton, Danemarca) și Eugen Negruță (acordeon, Chișinău)
În program, arii celebre, cantonete, uverturi, pop-rock simfonic

Orchestra Filarmonicii Pitești - 3 MAI 2018